

Giới thiệu Nơi Ta Gặp Nhau

An Hà Nhiên đã 27 tuổi nhưng chưa có việc làm và người yêu thì lại càng không.

Vì thế mà bố mẹ của cô đã quyết định sắp xếp cho cô đi xem mắt. Còn Hà Nhiên cực kỳ ghét việc này nên đã cố ăn mặc khác hoàn toàn với bình thường.

Khi đi xe mắt, có một vài sự cố đã xảy ra, đồng thời khiến cho Hà Nhiên gặp được Hoàng Phong - tổng giám đốc của tập đoàn The Face. Và câu chuyện giữa hai người cũng phát sinh từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trời đã bắt đầu se se lạnh, Hà Nhiên co rúm người lại bước trên con phố tấp lập người. Những chiếc lá rơi đều đều theo gió, cô giơ tay lên đỡ một chiếc lá vàng bị héo. Cô ngắm nghía chiếc lá, gương mặt thanh tú khẽ rung lòng người.

"Bây giờ anh đang ở đâu vậy?" Hà Nhiên khẽ thở dài ngược đầu nhìn bầu trời âm u. Cô lục túi sách lấy ra một quyển sổ nhỏ kẹp chiếc lá lại rồi bước tiếp về phía trước.

Bảy năm rồi...cô vẫn đợi, đợi người mà cô từng yêu, từng ghét, từng hận có thể trở lại gặp nhau một lần. Liệu anh ấy có nhớ đến cô không nhỉ? Hà Nhiên nghĩ ngợi một hồi thì chuông điện thoại reo lên, những ngón tay thon thả khẽ lướt trên màn hình.

"Alo..."-Hà Nhiên áp máy vào tai nghe.

"Con về nhà ngay cho mẹ!"

Nghe cái giọng hấp tấp có phần quan trọng nên cô lo lắng:"Có chuyện gì sao hả mẹ?"

"Về rồi hẵng nói, thế nhé! Nhanh lên quan trọng lắm."

Tút...tút...tút...

Chưa để cô nói bà An đã tắt máy.

"Có chuyện gì hả mẹ?"

Hà Nhiên lo lắng vẫy taxi về nhà thật nhanh.

Vừa về đến nhà, cô đã bị mẹ lôi vào phòng khách án xuống sofa. Ông bà ngồi đối diện với cô nghiêm mặt. Hà Nhiên hơi tò mò, tưởng có chuyện gấp mà sao bây giờ lại ngồi nhìn mình chằm chằm vậy?

"Bố...mẹ có chuyện gì mà bố mẹ bảo con về nhà gấp như vậy?" Hà Nhiên hỏi.

Rầm...Ông đập mạnh tay xuống bàn khiến cô giật mình.

"Còn có chuyện gì nữa? Gần 30 tuổi đầu rồi mà vẫn chưa lấy chồng, công việc còn chưa có. Bây giờ con tính sao đây?" Ông mắng, tay chỉ thẳng vào mặt cô.

"Chuyện lấy chồng rồi từ từ sẽ nói. Nhưng mà về công việc..bố cũng biết đấy. Con tốt nghiệp trường đại học thiết kế nổi tiếng bên Mĩ, bây giờ con về đây làm việc dù có rất nhiều công ti tuyển con vào làm nhưng mà con không thích. Bố mẹ biết sao không? Họ dùng đủ cách để có thể tạo ra một sản phẩm khiến nhiều người mua nó và dùng nó. Nhưng có ai biết chất lượng của nó như thế nào không? Con hỏi mẹ, những bộ mỹ phẩm mà mẹ mua, mẹ mua vì cái vỏ nó đẹp hay là vì chất lượng?"

"Tất nhiên là chất lượng, vỏ thì có gì quan trọng đâu."

"Chính là ở đấy! Con muốn vào một công ti hết lòng vì khách hàng, luôn nghĩ khách hàng là trên hết. Chất lượng sản phẩm là ưu tiên hàng đầu, và mẫu mã hình vẽ bên ngoài là thứ hai. Nhưng theo con nghĩ mẫu mã cũng có phần quan trọng nên khi thiết kế về hình dáng cũng cần phải làm sao cho nó...."

"Thôi..thôi đi. Lúc nào nhắc đến công việc con cũng như vậy hết. Hay là thế này con vào khách sạn của bố làm quản lý đi." Ông An uống một ngụm trà nói.

"Niềm đam mê của con là thiết kế ra những bộ thời trang khiến cho người mặc có thể cảm thấy vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn khi mặc những bộ trang phục này và cũng mong họ sẽ tự tin hơn."

Ông bà An thờ dài, cứ nhắc đến công việc là y rằng không thể nói nổi. Nhưng mà nhắc đến chuyện lấy chồng thì lại....haizz!

"Được rồi công việc tạm gác sang một bên. Mẹ đã nhờ một bà mai mối cho con. Anh chàng này trông cũng khá bảnh lại còn là một nhà doanh nhân thành đạt mẹ nghĩ sẽ hợp với con đấy." Bà An đặt tấm ảnh của một anh chàng tầm ba mươi hay ba hai gì đó lên bàn. Hà Nhiên cầm lấy tấm ảnh rồi bĩu môi:

"Người này không hợp với con đâu."

"Cái con bé này đi chưa mà biết hả? Thôi cho mẹ xin lần này ha, con mà không đi mẹ sẽ đuổi con ra khỏi nhà để xem con biết sống ở đâu." Bà An nghiêm giọng, xem ra lần này không đi là không được rồi. Cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở tập đoàn The Face, mọi thứ rất bận rộn vì Tổng giám đốc hôm nay sẽ từ nước ngoài về. Tổng quản lý của tập đoàn trực tiếp chỉ đạo dọn vệ sinh. Tổng quản lý Cố vỗ mạnh tay hai cái lập tức có hai hàng dài từ ngoài cửa chạy nhanh vào, trên người đều mặc quần áo y tế, một tay cầm giẻ, một tay cầm bình xịt chạy nhanh lên từ tầng 1 lên các tầng trên lau dọn vịn cầu thang. Một lúc sau một đội người từ cổng sau vào cầm một cây chổi lau nhà, và một cái xô lớn lau sàn nhà.

Tất cả được hoàn thành chỉ trong tích tắc. Tất cả từ đội ngũ nhân viên, quản lý, giám đốc của các bộ phận đều tập trung dưới sảnh chờ một người quan trọng nào đó xuất hiện.

Một chiếc BMW 320i màu trắng bóng loáng xuất hiện trước cửa tập đoàn The Face, người đó bước xuống, cả khí chất cao quý, lạnh lùng đều toát ra. Ánh mắt lạnh lùng lướt qua mọi người. Ai cũng cảm thấy lạnh người trước vị tổng tài này.

"Hôm nay tôi có những lịch trình gì?" Hoàng Phong dứt tay vào túi quần bước những bước bước thật lớn hỏi trợ lý Hàn.

Trợ lý Hàn(Hàn Mạnh Dũng) là một anh chàng trẻ tuổi rất được chủ tịch Hoàng coi trọng lên được làm trợ lý riêng cho tổng giám đốc. Cậu kẹp 2 cái cặp vào nách vừa đi theo vừa mở quyển sổ ra:

"Hôm nay 9 giờ sáng Tổng giám đốc sẽ đi gặp đối tác bên tập đoàn The Most, 10 giờ sẽ đi kí hợp đồng với bên xưởng may, 11h30' sẽ đi ăn trưa, 12 giờ gặp tổng giám đốc Hưng Thịnh bàn chuyện hợp tác, 3 giờ chiều sẽ đi uống trà cùng chủ tịch, 6 giờ tối tổng giám đốc sẽ đi gặp cô Lưu Mã Ngọc. Đó là tất cả lịch trình của Tổng giám đốc trong ngày hôm nay."

Trợ lý Hàn vừa nói xong thì cũng đến văn phòng giám đốc. Cậu đặt cặp của Hoàng Phong lên bàn rồi xin phép đi làm việc. Hoàng Phong ngồi xuống salong rót ly cà phê uống.

* * * *

Hà Nhiên để chuẩn bị cho buổi gặp mặt lên cô phải đi mua sắm một chút. Cô có rất nhiều đồ nhưng đều không phù hợp cho buổi gặp mặt này. Vào cửa hàng bán quần áo Hà Nhiên nhanh chóng tiến đến khu bán đầm chọn một chiếc váy màu đen bó sát vào người, khoét ngực rất sâu. Sau đó cô lấy một chiếc áo khoác da nữ, đôi tất lưới trông vô cùng sexy, và đôi bốt cao khoảng 20 cm. Hà Nhiên trả tiền sau đó cô tới tiệm làm tóc biến mái tóc xoăn dài trông rất ngọt ngào thành mái tóc lọn vô cùng cá tính. Hà Nhiên đánh phấn đậm lại, đôi môi đỏ sẫm, ánh mắt cô mê hồn được đánh đậm lại, đôi mày cao vút. Cô bây giờ không phải là cô nàng ngọt ngào dễ thương nữa, mà thay vào đó là một cô nàng nghịch ngợm, vô cùng gợi cảm.

Vừa hay 30' nữa là đến hẹn, Hà Nhiên dứt đồ của mình vào một cái túi rồi bắt taxi đến chỗ hẹn.

* * * *

Hoàng Phong ngồi vào bàn, trong khi chờ Lưu Mã Ngọc tới, anh lôi máy tính và một đồng tài liệu ra đặt lên bàn. Bàn tay lướt nhanh trên bàn phím, ánh mắt rất tập trung vào công việc dường như nơi này chỉ có anh.

"Tổng giám đốc Hoàng anh đến lâu chưa?"

Một giọng nói phát ra, là Mã Lưu Ngọc. Lưu Mã Ngọc rất coi trọng việc xem mắt hôm nay lên đã chọn cho mình một chiếc đầm cúp ngực màu hồng dài đến đầu gối, mái tóc dài xoăn nhẹ ở phần đuôi. Cô ngồi vào bàn nhìn anh.

"Anh đã gọi đồ gì chưa?"

"Tôi gọi rồi." Hoàng Phong đáp, đôi mắt vẫn dán chặt vào máy tính không mấy may để ý đến người đối diện.

"À...có vẻ như anh rất bận."

"Ừm, tôi xin lỗi." Hoàng Phong định gấp máy tính lại thì cô ngăn lại nở nụ cười.

"Tôi có thể chờ mà."

"Vậy cô cố gắng đợi tôi hoàn thành nốt phần công việc còn lại." Hoàng Phong nói rồi lại dờ dặt tài liệu ra xem.

"Ồ ừm..."

Một li nước qua, rồi hai li, 3 li...đợi một tiếng đồng hồ mà anh vẫn chăm chú vô công việc. Lưu Mã Ngọc hết kiên nhẫn đập mạnh tay xuống bàn.

"Rốt cuộc anh đi gặp mặt hay là đi làm việc vậy?"

Hoàng Phong ngẩng đầu nhìn Lưu Mã Ngọc:"Chẳng phải cô nói sẽ đợi tôi hoàn thành nốt công việc sao?"

"Đó là phép giữ lịch sự anh không biết sao?"

"Vậy sao?" Hoàng Phong đáp lại một cách hồ hững khiến Lưu Mã Ngọc vô cùng tức giận đến nổi đỏ cả mặt.

"Anh..." Mã Lưu Ngọc đẩy ghế đứng dậy bước ra khỏi nhà hàng một cách bực bội.

Trong khi đó, vì Hà Nhiên có việc nên đến muộn 1 tiếng. Cô tiến tới gần chỗ có một anh chàng tầm 30, 31 tuổi gì đó đang dờ cái ipad xem lịch của cô. Trong ảnh cô trông dễ thương, xinh xắn ngoan hiền là thế nhưng khi nhìn thấy cô bây giờ khiến anh ta giật mình.

"Anh là Lâm Kiến Quốc?" Hà Nhiên nhếch môi rồi ngồi đối diện với anh ta.

Lâm Kiến Quốc chỉ tay về phía cô lấp bắp:"Sao khác xa trong hình vậy? Là lừa đảo sao?"

Rầm..

Hà Nhiên đập tay xuống bàn nhìn Lâm Kiến Quốc chăm chăm, miệng nhai cao su:"Đó là trong mắt mẹ tôi thì tôi là như vậy? Còn đây mới là tôi con người thật sự."

"Thật không thể tin được con gái nhà họ An lại như vậy? Không khác gì những đứa con gái trong bar ăn mặc hở hang, có lẽ tôi bị lừa thật rồi." Lâm Kiến Quốc nói với cái giọng khinh thường.

"Cái gì?" Hà Nhiên nhếch môi."Những đứa con gái trong bar? Anh ăn nói cho cẩn thận không thì tôi sẽ khâu mồm anh lại đó." Hà Nhiên nghiêng răng.

"Có giỏi thì cô thử coi.Những loại phụ nữ như cô chỉ biết lợi dụng những người đàn ông thành đạt như tôi thôi."

"Thành đạt? Như thế nào là thành đạt? Anh đừng tưởng anh là doanh nhân giàu có thì coi thường người khác. Mấy tên đàn ông như anh chỉ là mấy tên háo sắc thôi!"

Chát...

Hà Nhiên ôm mặt chùng mắt nhìn Lâm Kiến Quốc, đôi mắt rục rủa như muốn thiêu sống anh ta.

"Anh dám tát tôi?"

"Loại đàn bà như cô thì cái tát này chẳng là gì cả!"

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Loại đàn bà như cô cái tát này chẳng là gì cả!"

Cô rất đau nhưng cũng phải chịu đựng, cô không muốn yếu đuối trước đàn ông. Bỗng cô nhớ đến lời nói của người đó: "Em yên tâm, sau này ai mà dám đánh em, anh sẽ sống chết với hắn ta."

"Sao hả cảm rồi sao?" Lâm Kiến Quốc nhếch môi.

"Tôi nói cho anh biết, tôi là An Hà Nhiên bạn gái của Hoàng Thượng Phong con trai của chủ tịch Hoàng. Hôm nay anh đụng vào tôi thì đến số rồi." Hà Nhiên đột nhiên nhìn lên ti vi treo trên tường thấy xuất hiện Tổng giám đốc của The Face nên nghĩ được gì nói lấy mà không kịp suy nghĩ về những lời nói của mình.

"Cái gì? Cô đang đùa tôi sao? Tổng giám đốc Hoàng là một người cực kì ghét con gái. Có phải sợ quá lên bịa lý do dọa tôi không?"

"Ai thèm dọa anh chứ!" Hà Nhiên khoanh tay vào quát.

"Hai người đang bàn tán gì về tôi vậy? Có tin tôi kiện hai người vì tội xâm phạm quyền riêng tư của người khác không?" Cái giọng lạnh lùng pha chút ngạo mạn này không ai khác ngoài anh. Lúc này anh đã nghe hết chuyện hai người cãi nhau. Từ trước tới giờ Hoàng Phong anh ghét nhất là lời anh vào những cái vụ không liên quan này.

"À Tổng giám đốc Hoàng, Cô Hà Nhiên đây nói rằng..."

"Phong Phong ghét anh quá à. Anh đừng giận em nữa nha! Em biết lỗi rồi mà, nha!" Hà Nhiên bám chặt vào tay anh, dương đôi mắt long lanh nhưng thực ra cô đang nháy mắt ra hiệu báo anh diễn theo cô.

"Cô đang làm gì vậy?" Hoàng Phong quát lên, hất cô ra khỏi người mình.

Hà Nhiên vẫn chưa chịu từ bỏ lại tiếp tục diễn, nước mắt của cô từ đâu chui ra: "Em biết lỗi rồi mà....hức...em biết..em...em sai rồi. Em không nên làm anh giận...hức...tha lỗi cho em nha..."

"Cô..." Đầu anh bắt đầu choáng, khi cô nói dối thì tim anh đập rất nhanh, Đôi mắt anh bỗng dưng rơi những giọt nước mặn đắng. Anh đang sao vậy nè? Người anh không còn sức lực ngã vào người cô ôm chặt lấy cô.

Hà Nhiên cười đắc ý, Lâm Kiến Vũ tác giận chạy ra khỏi nhà hàng.

"Đừng khóc mà.." Hà Nhiên vỗ vai anh như dỗ dành con nít cho đến khi anh ta ra khỏi nhà hàng. "Haizzz...được rồi đó cảm ơn anh nha. Anh có thể bỏ tôi ra được rồi đó." Hà Nhiên cố đẩy người anh ra nhưng mãi không được. Mãi đến một lúc sau, anh mới bình tĩnh lại đẩy cô ra khỏi người mình rồi day hai bên thái dương.

"Thật đúng là..." Hà Nhiên xách túi bỏ ra khỏi nhà hàng.

"Cô ta, cô ta là ai vậy?" Hoàng Phong nhìn cô bằng ánh mắt tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đêm khuya tĩnh lặng, con đường vắng vẻ không một bóng người thỉnh thoảng mới có vài chiếc ô tô, xe máy đi ngang qua. Hà Nhiên với nỗi buồn cô đơn bước từng bước trên vỉa hè, cô vừa đi vừa đếm những bước chân mà mình đi được...

1...

2...

3...

4...

5...

....

56...

....

"Anh biết sao không? Khi đi cùng anh em đã đếm từng bước từng bước mà chúng ta đi được tổng cộng hết 246 bước. Em cảm thấy nó thật dai nhưng khi bước cùng anh em lại thấy nó trôi qua thật nhanh." Hà Nhiên nở nụ cười không giấu được niềm hạnh phúc nói.

"Vậy sao? Vậy sau này em không cần đếm nữa. Nếu có một nghìn bước thì em chỉ cần bước một bước, 999 bước còn lại anh sẽ bước về phía em. Nếu có 100 bước thì em cũng chỉ cần bước một bước, 99 bước còn lại anh sẽ bước về phía em. Còn nếu mà có 10 bước thì em hãy đứng nguyên vị trí đó, anh sẽ bước thật nhanh về phía em và không để em tuột mất khỏi anh." Nguyên Khôi ôm lấy cô nở nụ cười nói bằng giọng ngọt ngào.

Hà Nhiên vui vẻ ôm chặt lấy anh. Đây là một trong những khoảnh khắc mà cô không thể nào quên. Nguyên Khôi chính là bạn trai đầu tiên của cô. Mọi người đều nói tình đầu khó quên, đúng như vậy cô không thể nào quên Nguyên Khôi.

....

245...

246...

Tách...tách...tách...

Những giọt nước mưa rơi xuống, Hà Nhiên ngược đầu nhìn bầu trời, cơn mưa càng ngày càng lớn. Cô đưa tay đón nhận những giọt nước mưa. Cả người cô ướt sũng, có vẻ như đêm nay cô không bị cảm lạnh thì không sai rồi.

Hà Nhiên cảm thấy thật trống trải và cô đơn. Sao cơn mưa này lại giống tâm trạng của cô vậy? Cô đang đi thì một chiếc ô tô từ đâu chạy đến, tấm gương chiếu hậu va vào tay cô khiến cô bị ngã mạnh xuống mặt đường. Sao hôm nay cô xui xẻo vậy?

Hoàng Phong đang có việc gấp thì chẳng may đụng phải người liền xuống xe kiểm tra. Anh lo lắng cầm ô ra khỏi xe đỡ cô dậy.

"Cô không sao chứ?"

Hà Nhiên đứng dậy, cô cảm giác chân mình rất đau có vẻ như bị chập chân rồi. Nhưng cái vẻ mặt cô vẫn bình thản không nói gì nhìn anh.

"Tôi không sao?"

"Sao có thể được. Bây giờ tôi đang có việc bận nên không thể đưa cô đi bệnh viện được, cô hãy cầm số tiền này đến bệnh viện khám. Đây là danh thiếp của tôi." Nói rồi anh vội vàng cất ví đưa ô cho cô nhanh chóng lên xe đến chỗ hẹn.

Hà Nhiên thần thờ nhìn số tiền trên tay và tấm danh thiếp trên tay mình rồi ném đi một cách không thương tiếc rồi cô bước tiếp.

Hoàng Phong nhìn qua gương chiếu hậu hành động của cô vừa rồi lọt qua mắt anh nhưng anh cũng không hề quan tâm. Mà sao anh thấy cô ta quen thế nhỉ?

* * *

Về đến nhà, thay đôi dép đi trong nhà rồi cô lên lầu luôn. Thấy người con gái mình bị ướt bà An lo lắng chạy lên phòng xem sao.

"Hà Nhiên sao người con ướt như thế này?"

"Mẹ thử ra ngoài xem xem trời có mưa không mà hỏi con tại sao con bị ướt." Hà Nhiên cố gắng mỉm cười nói.

"Mưa hả?" Bà An mở cửa sổ ra xem "Ừ thì thôi con nghỉ đi mai mẹ sẽ hỏi chuyện con."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Qua một đêm mưa rào, sáng hôm sau là một bầu trời mát mẻ, quang đãng mang một ít nắng nhẹ. Con phố tấp nập người đi lại, mang một chút âm thanh náo nhiệt vào buổi sáng.

Hà Nhiên bước xuống giường, đúng như cô dự đoán hiện tại cô đã bị cảm rồi. Chậm rãi làm vệ sinh cá nhân rồi thay một bộ quần áo đơn giản là một chiếc áo sơ mi trắng và chân váy vintage màu xanh da trời. Tóc cột lên cao, điểm thêm một ít son cao đào.

Vừa bước xuống nhà, bố mẹ cô đã gọi nó ăn sáng. Cái vụ đêm hôm trước khiến chân cô bị sưng lên, nhưng không muốn làm bố mẹ lo nên cô cố gắng đi

thật tự nhiên.

"Đây mì của con đây!" Bà An bê bát mì từ trong bếp đi ra đặt lên bàn.

"Con mời bố mẹ ăn cơm." Hà Nhiên gấp mình lên ăn, đột nhiên ông An hỏi:

"Thế anh chàng đó thế nào, có được không?"

"....." Hà Nhiên lắc đầu tiếp tục ăn mì.

"Anh chàng đó nhìn ngoan hiền thế mà." Bà An nói khiến cô ho sặc sụa.

Hôm qua còn tát mình thì hiền ở đâu ra. Mà sao trên đời này lại có loại con trai dở tí là đánh người nhỉ? Hà Nhiên trầm nghĩ.

"Nếu anh chàng đó không được thì mẹ cũng vừa mới tìm được một anh chàng. Tên là gì nhỉ? Hình như là Nguyễn...Nguyễn gì ý, mẹ quên mất rồi. Mẹ nói cho con biết anh chàng này vừa từ nước ngoài về, cao ráo đẹp trai, lại còn giỏi nữa. Mẹ tin nhất định con sẽ thích."

Hà Nhiên thờ dãi đặt đũa xuống nhìn mẹ: "Mẹ à, mẹ có thể tha cho con được không? Hôn nhân là hạnh phúc cả cuộc đời, sao có thể tùy tiện thích thì lấy không thích thì không lấy."

Từ lúc chia tay Nguyễn Khôi đến giờ mẹ cô lúc nào cũng bắt đi xem mắt. Tính từ lúc ấy đến giờ phải đi xem mắt hơn 100 lần rồi ấy chứ.

"Mẹ biết là thế. Nhưng mà con xem anh chàng này đẹp hơn, giỏi hơn người ta thì cũng phải nên nói chuyện chứ. Nếu con không thích thì cứ bỏ qua, thế nhé. Bốn giờ chiều ngày mai nhớ đến quán cà phê XXX đi gặp người ta, mẹ đã hẹn rồi không từ chối được đâu." Nói sau bà An bỏ lên lầu.

"Bố, bố khuyên mẹ giúp con đi." Hà Nhiên nũng nịu nhìn bố nói.

"Cái này thì mẹ con đã quyết thì không thể từ chối được. Thôi con chịu khó nhé!" Ông An an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Thế nào, những người đến phỏng vấn có bao nhiêu người được nhận vào làm?" Hoàng Phong vừa ký tên vào văn bản vừa hỏi.

Trợ lý Hàn lật quyển sổ đang cầm trên tay ra, xem một lượt rồi đáp: "Có tất cả 86 người đến phỏng vấn nhưng chỉ có duy nhất một người đạt theo yêu cầu của công ti."

"Tên?"

"Nguyễn Thảo Ly..."

"Cho tôi xem bản thiết kế của cô ta."

Trợ lý Hàn rời khỏi phòng Tổng giám đốc chạy nhanh ra bàn làm việc tìm lấy mẫu thiết kế của Nguyễn Thảo Ly lúc làm phỏng vấn đã được in lại rồi đưa cho Hoàng Phong.

Hoàng Phong nhìn bản thiết kế, dù không có gì mới mẻ nhưng vẫn toát ra một sự sáng tạo khi có của một nhà thiết kế. Anh đặt bản thiết kế sang một bên.

"À, Tổng giám đốc tôi có chuyện muốn nói với ngài." Trợ lý Hàn nói.

"Chuyện gì?"

Trợ lý Hàn đẩy lại gọng kính nói: "Vừa rồi có một người phụ nữ trung niên đem bản thiết kế của con gái mình nên công ti."

"Thì sao?" Tổng giám đốc à không thể cho một trợ lý nhỏ bé như cậu nói hết câu sao?

"Tôi thấy bản thiết kế này rất sáng tạo, độc đáo, và phong cách. Vậy nên tôi đã bảo người phụ nữ đó là chờ kết quả vào ngày mai."

Rầm..

Hoàng Phong đập mạnh tay xuống bàn nhìn cậu: "Tôi là Tổng giám đốc hay cậu là Tổng giám đốc? Có cần tôi nhường lại cái ghế này cho cậu không?"

Trợ lý Hàn run bần bật đáp: "Tôi...tôi không dám. Nh...nhưng bản thiết kế này thật sự...thật sự rất tuyệt. Tôi nghĩ Tổng giám đốc không nên bỏ qua nhân tài."

Hoàng Phong nhìn cậu nói: "Mang cho tôi xem."

Trợ lý Hàn đưa một tập tài liệu cho Hoàng Phong. Anh cầm lấy từ từ lời bản thiết kế ra. Anh nhìn không rời mắt. Bản thiết kế này gồm bộ sưu tập về bikini, đầm dạ hội, và những chiếc áo khoác chuẩn bị cho mùa đông sắp tới. Đúng như trợ lý Hàn nói độc đáo, sáng tạo, phong cách và không thể phủ nhận rằng người thiết kế ra những bộ này là người rất tài năng.

"Trợ lý Hàn tôi có nên điều cậu đến phòng thiết kế không nhỉ?"

"Dạ?" Trợ lý Hàn chưa hiểu.

"Được rồi hãy báo với người phụ nữ đó cho tôi gặp nhà thiết kế của những bộ sưu tập này." Hoàng Phong cất tập tài liệu vào ngăn kéo nói.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hà Nhiên đến cuộc hẹn chờ 30 phút rồi vẫn không thấy cái người đến để gặp mặt. Cô vừa cắn ống hút vừa ngước đầu xem ti vi trên tường, tiện thể lấy cái điện thoại lên Face lúc cho đỡ buồn. Hai ngày không lên mà đã loạn cả hết thông báo. Năm mươi tư người gửi lời kết bạn, 89 lượt thông báo. Hà Nhiên xác nhận rồi lướt tay trên màn hình. Bỗng cô dừng lại ở một bản tin mà nick face là Chip Chip chia sẻ có tiêu đề là "Thiếu gia của tập đoàn Hứa Thị, Hứa Nguyên Khôi vừa trở về Việt Nam với phong cách lịch lãm."

Ngón tay cô khẽ run run chạm nhẹ vào đường link, chưa đầy một giây hình ảnh một anh chàng lịch lãm mặc bộ vest tron màu xanh navy, cùng với áo sơ mi trắng, và cà vạt đen.

Cuối cùng Nguyên Khôi cũng trở về rồi, Hà Nhiên rất muốn đến tìm anh, muốn ôm anh, nhưng hai người đã chia tay đâu còn có lý do gì dễ mà gặp mặt nữa. Không lẽ đến nơi lại nói em rất nhớ anh, như vậy chẳng hay chút nào!

* * *

Vào 7 năm trước, Hà Nhiên đi shopping cùng nhóm bạn trong lớp thì có một chiếc BMW màu đen bóng loáng chặn đường cô cùng với nhóm bạn. Trên xe, một người đàn ông tầm 32 tuổi bước xuống trong bộ comple màu đen chỉnh tề, cúi đầu chào cô:

"Tôi Quân Mao Tử, trợ lý của chủ tịch Hứa, phiền cô lên xe chủ tịch có chuyện muốn gặp mặt cô."

Chủ tịch Hứa? Không lẽ là bà nội của Nguyên Khôi? Hà Nhiên mỉm cười nói với nhóm bạn:

"Các cậu đi trước đi, mình đi ra đây lát!"

"Ừm vậy bye nha!" Nhóm bạn đồng thanh.

Chiếc xe chờ Hà Nhiên đến một ngôi biệt thự xa hoa, lộng lẫy. Xung quanh đều là cây, trước hiên biệt thự còn có một bàn trà uống nước. Cô chỉ biết nhà Nguyên Khôi rất lớn, nhưng không nghĩ lại lớn đến như vậy. Trợ lý Quân dẫn cô vào phòng khách, ở đó có một người phụ nữ khoảng từ 50 đến 55 tuổi, trông vẫn còn rất trẻ.

"Chào chủ tịch! Cháu là An Hà Nhiên ạ!" Hà Nhiên lễ phép cúi đầu chào.

Chủ tịch Hứa nhìn cô từ trên xuống dưới soi xét cái gì đó. Thấy bộ đầm rê tiền của cô thì nhếch môi:

"Cô là An Hà Nhiên bạn gái của Nguyên Khôi?"

"À không đâu, chắc chủ tịch có hiểu lầm gì rồi. Cháu và Nguyên Khôi chỉ là bạn thôi."

"Chỉ là bạn? Bạn thân? Hay là bạn trai, bạn gái?" Chủ tịch Hứa nhìn cô với ánh mắt sắc lẹm.

"Cháu..."

"Được rồi, ta mời cô đến đây là muốn cô hãy chia tay với Nguyên Khôi đi."

"Chia tay..nhưng. Đúng chủ tịch nói đúng cháu và Nguyên Khôi đang yêu nhau, nhưng như vậy thì có gì sai ạ?" Không lẽ là cô không cùng đảng với với giới mấy người.

"Chắc là cô cũng biết. Nguyên Khôi sau này sẽ là người thừa kế của tập đoàn Hứa Thị, việc hai người yêu nhau là không thể. Cháu nội tôi không thể lấy một người tầm thường như cô được. Cô hãy cầm lấy cái này rồi sang nước ngoài đi." Chủ tịch Hứa đặt một tờ ngân phiếu trong đó ghi rất nhiều con số 0.

Hà Nhiên hít thở thật sâu nói:

"Cháu sẽ không nhận số tiền này. Dù sao cháu cũng có lòng tự trọng mà. Việc chia tay với Nguyên Khôi, được rồi cháu sẽ rời xa anh ấy." Hà Nhiên nói rồi quay người bước ra khỏi ngôi biệt thự to lớn. Những giọt nước mắt rơi xuống hai bờ mi.

"Hà Nhiên...Hà Nhiên..sao em lại ở đây? em đến để tìm anh hả?" Nguyên Khôi từ đằng xa chạy lại, cười tươi nói. Thấy cô khóc khiến cậu rất lo lắng."Sao em lại khóc? Ai bắt nạt em sao?"

"Nguyên Khôi à..." Hà Nhiên ngược đôi mắt vẫn còn đầm lệ nhìn cậu.

"Hửm?"

"Mình...mình chia tay đi."

Câu nói của cô như sét đánh ngang qua tai cậu. Cô vừa nói gì cơ? Chia tay sao?

"Em...tại sao..." Nguyên Khôi nắm lấy bả vai cô lắc mạnh.

"Em, mình xin lỗi. Em yêu anh chỉ vì tiền thôi. Anh cũng biết đấy em thích nhất là tiền mà. Vừa rồi em có nhận tiền của chủ tịch và đã đồng ý chia tay với anh. Em thật sự xin lỗi vì đã lừa dối anh trong suốt thời gian qua." Hà Nhiên kéo tay cậu ra khỏi người mình rồi bỏ đi với trái tim lạnh giá.

Nguyên Khôi thần thờ, hai bàn chân không thể đứng vững khụy xuống. Đầu óc cậu rối bời, tiền...tiền quan trọng như vậy sao? Vậy nếu cậu không có tiền thì cô cũng không yêu cậu sao? Thật là nực cười...

A.....A.....A.....A.....AA.....AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!! Nguyên Khôi hét lên, mái tóc bị cậu làm cho rối bời. Cậu cười, cười cho sự ngu ngốc của mình vì đã yêu cô quá sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hà Nhiên vừa rời khỏi quán cà phê thì có số máy lạ gọi đến.

"Alo?" Cô bắt máy.

"Có phải cô là An Hà Nhiên không ạ?" Người đầu dây bên kia hỏi.

"Dạ đúng rồi, có chuyện gì không?"

"Tổng giám đốc của chúng tôi muốn gặp cô."

"Tổng giám đốc?"

"Sáu giờ chiều này hãy đến quán cà phê YYY, Tổng giám đốc của chúng tôi sẽ đợi cô ở đó."

Tút....tút....tút....

Hà Nhiên chẳng hiểu gì, xem đồng hồ hơn 4h30' rồi. Cô cất điện thoại muốn đi dạo một lúc rồi mới đến hẹn. Lâu lắm rồi cô không đi dạo, bầu không khí thật trong lành. Cô nhìn những cặp đôi tay trong tay dẫn nhau đi chơi mà lòng cảm thấy ghen tị. Trước kia cô cũng là một trong số những cặp đó, cùng nhau đi xem phim, đi dạo, đi mua sắm, ăn tối,... Dù đã là kỉ ức nhưng khi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

* * *

Biệt thự Hứa Thị...

"Bà ơi cháu nhớ bà quá!!!!!!" Nguyên Khôi dang rộng hai tay ôm chủ tịch Hứa nở nụ cười hạnh phúc.

Chủ tịch Hứa nhìn Nguyên Khôi với ánh mắt trìu mến. Bà sờ mặt cậu, rồi thử ôm cậu lại lần nữa nói:

"5 năm không gặp cháu lớn lên nhiều nha! Càng ngày càng đẹp trai đấy!"

"Bà, bà cứ khen thế làm cháu càng cảm thấy mình kiêu ngạo gấp bội đấy. Năm năm cháu ở Canada bà có nhớ cháu không hả?" Nguyên Khôi nũng nịu ôm chầm lấy bà.

"Cái thằng bé này gần 30 tuổi đầu rồi mà cứ như con nít. Bà không nhớ cháu thì nhớ ai? À cháu đói chưa để bà bảo cô giúp việc dọn đồ lên cho cháu ăn nhé!"

"Không cần đâu ạ! Cháu ăn trên máy bay rồi. Bây giờ cháu lên công ty đây."

"Cháu vừa mới về mà, lên công ty làm gì?"

"Cháu cần phải làm quen với môi trường làm việc."

"Thế để ta bảo trợ lý Quân đưa cháu đi."

"Không cần đâu ạ, cháu đi nha bà." Nguyên Khôi thom vào má bà rồi cầm chìa khóa xe lái xe đến công ty.

Chủ tịch Hứa uống một ngụm trà, xem ra thằng bé đã quên được con bé đó rồi. Bà sung sướng mỉm cười.

* * *

Đúng sáu giờ, một người đàn ông tầm 29 tuổi tiến đến chỗ cô ngồi.

Hoàng Thượng Phong!

Hà Nhiên cảm thấy thật buồn cười. Sao Tổng giám đốc Hoàng Phong lại hẹn cô ra đây chứ? Có phải tại vụ lần trước không? Nhưng mà anh ta đâu có nhiều thời gian như thế. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi rồi.

"Cô là An Hà Nhiên?" Hoàng Phong lạnh lùng hỏi.

"Dạ là tôi!" Có vẻ như anh ta không nhận ra cô.

Hoàng Phong ngồi đối diện với cô, lôi một tập tài liệu từ trong cặp ra đặt lên bàn.

"Đây đều là những bộ thiết kế của cô?"

Hà Nhiên nhìn anh, rồi lấy tập hồ sơ mở ra. Bên trong đều là những mẫu do cô thiết kế, sao thứ này lại có trong tay Tổng giám đốc Hoàng Phong chứ?

"Đúng đây là những bộ thiết kế của tôi. Nhưng mà...sao anh lại có được nó?" Cô thắc mắc.

"Có một người phụ nữ đã đưa cho chúng tôi."

"Một người phụ nữ? Khoan đã...không phải là mẹ mình đấy chứ?" Cô lẩm bẩm.

"Cô có thắc mắc gì sao?"

"À không. Nhưng mà có vấn đề gì không ạ?"

"Tôi muốn mời cô về công ti chúng tôi làm trưởng phòng của bộ phận thiết kế."

"Sao ạ? Trưởng phòng của bộ phận thiết kế? Hình như anh đánh giá tôi hơi cao rồi đó, thực lực của tôi vẫn chưa cao đến như vậy đâu." Hà Nhiên khéo léo nói.

"Cô đang chê bộ phận thiết kế của tập đoàn The Face sao?"

"À không.."

"Vậy thì tốt, bắt đầu từ ngày mai cô sẽ đi làm. Bây giờ tôi có việc cần đi gấp." Nói rồi Hoàng Phong đứng dậy cầm cặp bỏ đi. Thật là một người bận rộn.

"...."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hà Nhiên bắt taxi về nhà, trên xe cô lấy điện thoại cho cho bà An.

"Alo con gái có chuyện gì không?" Giọng bà An vô cùng ngọt ngào.

"Còn có chuyện gì nữa hả mẹ? Sao mẹ lại cảm thấy bộ sưu tập đó của con đưa cho Tổng giám đốc The Face chứ?" Hà Nhiên trách.

"Thì mẹ cũng chỉ muốn giúp con kiếm việc thôi. Con có nhiều tài năng như thế mà."

"Con biết rồi, mà tối nay con không ăn cơm ở nhà đâu, bố mẹ ăn cơm trước đi."

"Con định đi đâu à?"

"Vâng, con đi dự bữa tiệc của môi người bạn. Thế nhé mẹ." Hà Nhiên cúp máy thở dài. Sao bà lúc nào cũng thích làm theo ý mình vậy nhỉ.

* * *

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nên để lại ấn tượng một chút, vì thế Hà nhiên chọn cho mình một bộ vô cùng đơn giản, nhưng không kém phần sành điệu và nữ tính đó là chân váy kẻ sọc cài khuy sành điệu mang lại nét đẹp nữ tính mix cùng với áo thun trơn vô cùng đơn giản, chỉ như vậy đã hoàn thành set đồ. Hà Nhiên bôi cho mình một ít son dưỡng màu đỏ, rồi xỏ chân vào đôi xăn đan bắt taxi đến tập đoàn The Face.

Oà..cả tập đoàn rộng lớn xuất hiện trước mặt cô. Hà Nhiên rất vui, mặc dù lúc đầu cũng hơi giận mẹ nhưng thôi dù sao cũng nhờ bà mà cô mới có cơ hội làm việc ở đây. Tính cô lúc hiền, lúc dữ nên rất khó để phân biệt đâu là tính cách của cô. Hà Nhiên mỉm cười tự nhủ phải cố gắng rồi lon ton chạy vào tập đoàn.

"Cô là An Hà Nhiên?" Trợ lý Hàn đứng trước mặt cô hỏi.

"Ừm đúng vậy."

"Xin chào cô An, tôi là Trợ lý Hàn của Tổng giám đốc." Cậu đưa tay ra bắt tay cô.

"Xin chào."

"Mời cô An đi theo tôi." Trợ lý Hàn dẫn cô lên phòng làm việc.

Phòng thiết kế nằm ở tầng 7 của công ty. Nơi này rất lớn, được trang trí rất đẹp mắt, màu sắc hài hòa khiến cô cảm thấy rất ấm áp. Ở trên này mọi người đều rất bận rộn. Hàng ngày đều phải suy nghĩ làm sao cho ra một sản phẩm tuyệt đẹp, nên rất tốn calo thường xuyên phải nạp thật nhiều năng lượng.

"Mọi người chú ý, đây là trưởng phòng thiết kế của chúng ta mong mọi người hoan nghênh." Trợ lý Hàn giới thiệu cô với mọi người.

Hà Nhiên mỉm cười bước lên phía trước giới thiệu bản thân:

"Xin chào, tôi là An Hà Nhiên sau này tôi sẽ là trưởng phòng mong mọi người giúp đỡ."

Mọi người trong văn phòng dù bận rộn đến mấy nhưng cũng đứng dậy vỗ tay hoan nghênh cô.

"Đây sẽ là chỗ của cô." Trợ lý Hàn dẫn cô về chỗ của mình rồi rời đi khỏi văn phòng.

Hà Nhiên mỉm cười, ngồi vào bàn làm việc sắp xếp chỗ ngồi của mình một chút sao cho gọn gàng.

Khi đó có một ánh mắt sắc bén nhìn cô với ánh mắt cực kì tức giận. 'Mới được vào làm mà đã được lên làm trưởng phòng, không biết dựa hơi vào ai đây?' -- -->>>

Phòng Tổng giám đốc.

Cốc...cốc...cốc...

"Mời vào." Hoàng Phong đặt bút xuống nhìn ra phía cửa rồi nở nụ cười.

"Khôi! Câu về lúc nào sao không báo trước?" Hoàng Phong đứng dậy bước đến chỗ Nguyễn Khôi hỏi.

"Ừm mình cũng vừa về hôm qua thôi. Công việc dạo này thế nào rồi?" Nguyễn Khôi ngồi xuống sofa vắt chéo chân hi.

"Vẫn thế." Hoàng Phong rót một tách trà đặt lên bàn.

Nguyễn Khôi cầm tách trà lên thưởng thức.

"Trà gì mà ngon thế?"

"À trà đây là có một người bạn bên Ý tặng cho mình. Còn nhiều lắm nếu cậu thích thì có thể mang về."

"Được vậy lát nữa nhớ phải cho nhiều nhiều vào nhé!"

"Nhất trí. À mà sao cậu về đột ngột vậy?"

"Ừm...có chút chuyện ý mà. Thôi mình phải về công ty làm việc đây."

"Ừ thế cậu về đi, để mình bảo trợ lý Hàn đưa cậu đi lấy chút trà về."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cuối cùng giờ nghỉ trưa cũng đã tới, An Hà Nhiên thu dọn tài liệu ở trên bàn rồi đứng dậy vươn vai rồi khỏi phòng làm việc xuống nhà ăn. Cô chọn cho mình một chiếc bàn trống ngay giữa nhà. Một lúc sau có rất nhiều đồng nghiệp ngồi cạnh cô. Họ ăn rất nhanh, có vẻ như họ đang rất bận thì phải. Một cô gái ngồi bên cạnh cô thấy cô cứ ngồi nhìn mọi người nên hỏi:

"Sao cô không ăn?"

"À tại tôi thấy mọi người ăn ngon miệng quá nên..." An Hà Nhiên giật mình đáp.

"Mà nhìn cô tôi thấy rất lạ. Hay cô là nhân viên mới?"

"Ừm tôi là An Hà Nhiên vừa mới vào làm hôm nay." Hà Nhiên mỉm cười giới thiệu.

"Ồ, còn tôi là An Từ Yến, làm ở bộ phận kế toán." Từ Yến múc một thìa com bỏ vào miệng giới thiệu. "À mà Hà Nhiên, cô làm ở bộ phận nào vậy?"

"Tôi làm ở bộ phận thiết kế..."

"Bộ phận thiết kế?! Oà cô rất giỏi đó nha!" Từ Yến dơ ngón cái lên khen cô.

Hà Nhiên mỉm cười rồi tập trung vào ăn trưa. Vậy là cô đã có một người bạn đồng nghiệp đầu tiên trong cái tập đoàn rộng lớn này rồi, sao cô thấy vui thế nhỉ...^^

*

"Ê nghe nói là có một nhân viên mới được nhận vào làm mà đã lên chức trưởng phòng của bộ phận thiết kế rồi đấy." Một nhân viên nam, đang đứng chờ cốc cà phê nói với một nhân viên nữ cũng đang ở trong đó uống trà.

"Thật sao? Không thể tin được. Đáng lẽ phải là chị Thảo Mai chứ nhỉ? Chị ấy làm việc bao nhiêu năm ở công ty, cống hiến bao nhiêu tài năng vậy mà dùng một cái lại có người mới vào làm được lên chức trưởng phòng." Nữ nhân viên đó ngạc nhiên, đặt tách trà xuống bàn.

Một cô gái xinh đẹp bước vào, khoanh hai tay lại nhìn hai nhân viên trong phòng:

"Sao không đi làm việc đi còn đứng đó mà buôn chuyện à?" Giọng nói này không ai khác ngoài hai nhân viên đã nhắc đến chính là Thảo Mai.

"Dạ tui em xin lỗi..." Họ cúi đầu một cách sợ hãi rồi rời khỏi phòng nghỉ.

Thảo Mai lạnh lùng, bước về phía chiếc bàn đồ một gói cà phê vào cốc rồi rót một chút nước nóng vào.

*

Hà Nhiên vừa ăn trưa xong ngay lập tức phải mang bản thiết kế mẫu mới nhất cho Tổng giám đốc xem rồi ký duyệt.

Cốc...cốc....cốc....

"Mời vào!" Giọng nói lạnh lùng từ trong phòng phát ra.

Hà Nhiên mở cửa bước vào, chậm rãi tiến lại bàn Tổng giám đốc đặt bản thiết kế lên bàn.

"Thưa Tổng giám đốc, đây là bản thiết kế của mùa đông năm nay. Mời ngài xem rồi ký duyệt." Hà Nhiên đứng sang một bên nói.

Hoàng Phong dừng bút, liếc nhìn cô rồi cầm bản thiết kế lên xem. Anh lật từng trang, gương mặt vẫn không chút thay đổi khiến cô lo lắng. Hoàng Phong đặt bản thiết kế xuống bàn nhìn cô nói:

"Mẫu thiết kế thứ năm ở trang số 9, tôi nghĩ cô nên sửa một chút ở phần cổ áo, nhờ cái chi tiết này mà nó đã làm tổng thể cả bộ bị kéo xuống. Mẫu thiết kế thứ bảy ở trang 12 cô nên chỉnh sửa lại màu sắc một chút cho nó hài hòa. Hết rồi, cô có thể đi." Hoàng Phong nói xong rồi lại tiếp tục chú tâm vào công việc.

"Vâng, tôi biết rồi thưa Tổng giám đốc." Hà Nhiên lấy lại bản thiết kế rồi cúi đầu chào rồi khỏi phòng.

Hà Nhiên dựa người vào tường, mới vào làm đã phải làm 10 bản thiết kế liên tiếp. May mà mấy hôm trước lúc đi dạo tự dừng nghỉ ra ý tưởng chứ không khó mà hoàn thành nhiệm vụ. Rồi cô mệt mỏi trở về chỗ làm việc chỉnh sửa lại hai bản thiết kế mà Tổng giám đốc đã nêu ra.

Tan làm Hà Nhiên lại bắt gặp nhau rồi họ rủ nhau đi uống nước nói chuyện phiếm.

"Này thế cô làm nhân viên trong bộ phận thiết kế đấy, có bị con mụ phù thủy đó bắt nạt không?" Từ Yến khoanh hai tay lên bàn, hỏi.

"Con mụ phù thủy?" Hà Nhiên suýt sặc nước vì câu này.

"Là mụ Thảo Mai ý. Cô ta do lập được nhiều công cho công ty nên được các Tổng giám đốc rất quý vì thế rất chảnh." Từ Yến kể.

"Vậy sao?" Hà Nhiên hôm nay không để ý nên không biết cái cô Thảo Mai đó là ai, thôi để hôm sau xem vậy.

Nguyên Khôi dừng xe lại do bị tắc đường, ánh mắt bỗng liếc nhìn vào trong nhà hàng cà phê kế bên cạnh. Đôi đồng tử bỗng giãn ra khi nhìn thấy cô, người mà cậu vừa thương, vừa nhớ, vừa ghét đang ngồi cười. Nụ cười đó rất đẹp khiến cậu bị say đắm. Nguyên Khôi tự đánh vào đầu mình mấy cái, chính cô ta đã lợi dụng cậu, cậu không thể một lần nữa mềm lòng với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tiếng nhạc sôi động dưới hai bàn tay của DJ, mùi khói thuốc, mùi rượu hòa vào không khí. Tiếng những con người vui vẻ hét lên sau một ngày làm việc mệt mỏi và đây chính là lúc họ có thể được giải tỏa từ những áp lực của công việc.

Từ Yến vô cùng phấn khích gọi cho mình một ly rượu rồi lắc lư theo tiếng nhạc xập xình.

"Hà Nhiên đây có phải lần đầu cô đi club không sao lại ăn mặc 'dị hợm' vậy?" Từ Yến ghé sát vào tai cô hét lớn.

Sở dĩ Từ Yến phải dùng đến hai từ 'dị hợm' là vì Hà Nhiên ăn mặc như là đi làm gồm một chiếc sơ mi trắng mix cùng với chân váy đuôi cá màu hồng phấn dài ngang đầu gối, mái tóc được hất sang hai bên bả vai.

Tuy Hà Nhiên là nhà thiết kế, nhưng cô chưa từng đi bar nên không biết ăn mặc như thế nào. Hơn nữa lát cô còn có việc nên ăn mặc như thế này sẽ tiện

hon, khỏi phải về nhà thay đồ cho đỡ tốn thời gian.

Từ Yến đặt ly rượu lên bàn rồi vỗ tay vào vai cô bước nhanh ra vũ trường nhảy.

Hà Nhiên lắc đầu mỉm cười, gọi cho mình một ly rượu vang. Thứ chất lỏng màu đỏ có vị ngọt tràn qua cổ họng khiến cô rất thích.

Ở trong cùng của góc bar, một anh chàng với dáng vẻ cao lớn, gương mặt điển trai xung quanh đều là phụ nữ bao quanh. Nguyên Khôi ngả người vào thành salon, ngay lập tức cô gái bên phải mặc trên mình một chiếc đầm cúp ngực ngắn rút cho cậu một ly rượu. Nguyên Khôi vui vẻ nhận lấy uống cạn. Cô gái bên trái ôm lấy cậu, luồn tay vào lớp áo sơ mi chạm vào vòm ngực rắn chắc của cậu, rồi một cô gái khác nhẹ nhàng ngồi lên đùi cậu, choàng tay ôm lấy cậu. Nguyên Khôi cứ mặc kệ, để họ làm gì thì làm cậu không quan tâm.

Nguyên Khôi chán nản đưa ánh mắt về một cô gái đang ngồi một mình uống rượu. Hai đôi mắt chạm nhau, sự bối rối giữa hai đôi mắt được hiện rõ. Nguyên Khôi đuổi hết mấy người trên người mình ra, nhìn chằm chằm vào cô. Hà Nhiên vẫn vậy, một cái chớp mắt cũng chưa có. Tim cô bỗng đập rất nhanh, nhìn thấy cậu cô vừa vui vừa buồn.

Tiếng nhạc ngày một sôi động, hai con người với hai trái tim đập liên hồi. Gương mặt thoát ần thoát hiện sau những chiếc bóng đèn nhấp nháy.

"Hà Nhiên!" Nguyên Khôi chạy lại túm lấy cánh tay cô.

"...." Hà Nhiên không nói gì cố gắng rút bàn tay mình ra.

"Hà Nhiên, chúng ta nói chuyện đi!" Sao khi nhìn thấy cô mọi sự thù hận lại đều tan biến vậy?

"Chúng ta không còn gì để nói cả..." Hà Nhiên cố gắng đáp một cách lạnh lùng.

"Chỉ mười phút thôi được không?" Nguyên Khôi năn nỉ.

Hai người rời khỏi bar, bây giờ Hà Nhiên không biết phải đối mặt như thế nào với người bạn trai cũ này. Cô vẫn còn rất yêu cậu, hằng ngày đều nghĩ về cậu dù đã cố gắng xóa những hình ảnh trong quá khứ.

"Hà Nhiên, khi về đây anh đã từng có ý nghĩ là sẽ trả thù em, anh đã rất hận em nhưng mà...khi nhìn thấy em anh lại không thể kìm lòng nổi, lại muốn ôm em vào lòng. Hà Nhiên, chúng ta trở lại như xưa nha!" Nguyên Khôi bỗng ôm lấy cô, siết thật chặt vào lòng mình.

Hà Nhiên rất muốn khóc, cô cũng muốn trở về bên anh những không thể. Hà Nhiên đẩy cậu ra một cách tàn bạo rồi quát lớn:

"Nguyên Khôi...anh đừng có trẻ con nữa! Chúng ta đã kết thúc rồi, không thể trở lại như xưa nữa đâu."

Con gió lạnh thổi qua, bóng hai người đổ dài xuống mặt đường. Những người đi đường nhìn Hà Nhiên và Nguyên Khôi như một cặp tình nhân đang cãi nhau. Trái tim cậu bỗng bị đóng băng lại, hai bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm.

Cơ thể Hà Nhiên run lên từng nhịp, trái tim như bị thắt lại, đôi chân dần đứng không vững. Tiếng sấm chớp rạch ngang bầu trời cao lồng lộng gió. Vầng trăng cùng với những vì sao tinh tú dần bị bao phủ bởi một đám mây đen.

"Cái gì mà không thể? Chỉ cần có tiền chứ gì? Vậy em cần bao nhiêu?" Nguyên Khôi phẫn nộ, tay ghì chặt vào hai bả vai cô lắc mạnh và hét lên.

Hai bả vai của cô như muốn vỡ vụn ra, tâm trí cô giờ rối bời.

"Rất nhiều, kể cả khối tài sản cả nhà anh gộp lại cũng chưa đủ. Anh biết đấy tôi là người rất tham lam mà, đối với tôi tiền là thứ quan nhất."

Chát

Mái tóc rối bời dính vào mặt nơi bị hằn đỏ bởi năm ngón tay. Hà Nhiên cười nhạt ôm lấy má mình nhìn cậu. Nguyên Khôi như chết sững, cậu nhìn vào bàn tay mà vừa tát cô mà lòng cảm thấy hối hận. Cậu chưa từng nghĩ có một ngày cậu sẽ đánh cô bởi bàn tay của mình, bởi vì cô là người quan trọng nhất trong đời của cậu.

Đùng

Tiếng sấm chớp ngày nổi một nhiều và gần, mọi người đi đường nhanh chóng trở về nhà trước khi cơn mưa đổ xuống. Còn hai người vẫn đứng tại chỗ, không khí im lặng không ai nói với ai một câu nào. Bỗng Hà Nhiên lên tiếng phá tan bầu không khí im ắng này:

"Được rồi, coi như cái tát này là để kết thúc cuộc trò chuyện của tôi và anh. Từ giờ trở đi tôi và anh không còn liên quan đến nhau, nếu gặp nhau thì cứ coi như là hai người xa lạ không quen biết."

Hà Nhiên bỏ đi, hai hàng lệ không còn kìm được mà rơi xuống hai bờ má. Nguyên Khôi rất muốn níu kéo cô lại nhưng cánh tay lại cứng đờ không dơ lên nổi.

Con mưa trút xuống hòa lẫn với những tiếng bước chân của giày cao gót. Nguyên Khôi thần thờ nhìn theo bóng dáng cô dần khuất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sau một đêm mưa như trút nước, hôm sau bầu trời đã tạnh ráo hẳn. Ánh nắng vàng ươm nhảy nhót trên những bông hoa xinh xắn, cây cối như được thay áo mới với bộ đồ màu xanh tươi mát mẽ. Những giọt nước còn đọng lại trên những tán lá.

Hà Nhiên thức dậy tắt chuông đồng hồ báo thức. Đầu cô cảm thấy hơi nhức, đưa tay sờ lên trán. Có vẻ hơi sốt. Hà Nhiên bước xuống giường vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

"Hắt xì!" Hà Nhiên xụi xụi nước mũi, lấy tay xoa hai bên thái dương.

Bước xuống nhà với bộ đồ vô cùng đơn giản là chiếc áo phông trắng mix cùng chân váy xòe màu xanh dương dài đến đầu gối. Hà Nhiên ngồi vào bàn ăn cứ hắt xì liên tục khiến cô vô cùng khó chịu.

"Con gái bị cảm sao mà cứ hắt xì hoài vậy?" Bà An lo lắng, bê bát mì đặt trước mặt cô rồi sờ trán. "Hể bị sốt rồi này, hay hôm nay xin nghỉ một buổi đi."

Hà Nhiên kéo tay bà ra, thờ dãi nhìn bà mẹ đang lo lắng:

"Mẹ à con chỉ bị sốt nhẹ thôi mà, với cả con mới đi làm mà đã xin nghỉ thì cấp trên và đồng nghiệp của con sẽ nghĩ thế nào? À mà bố đâu rồi mẹ?"

"Bố con từ sáng đã có việc gấp rồi. Thôi mau ăn đi rồi uống thuốc." Bà An ngồi đối diện với cô con gái đang bị cảm đầy nhẹ bát mì.

Hà Nhiên lại hắt xì một cái sau đó mới bắt đầu ăn được. Sau khi uống thuốc do bà đưa xong, cô đi giày vào rồi tạm biệt mẹ.

"Mẹ con đi làm đây..."

"Tiền bối chị uống cà phê đi, cái này em phải xếp hàng từ sáng đến giờ mới có đấy." Thảo Ly mỉm cười, đặt ly cà phê nên bàn nói với Thảo Mai.

Thảo Mai gấp quyền thiết kế lại ngẩng đầu nhìn Thảo Ly-cô nhân viên mới.

"Cảm ơn!"

Thảo Ly mỉm cười nhìn tiền bối, đôi mắt dán chặt vào quyền thiết kế.

"Tiền bối, trước khi làm nhân viên ở đây em đã từng rất thích những mẫu thiết kế do tiền bối thiết kế bởi vì nó rất lạ và sáng tạo. Nhưng em có một điều thắc mắc là tiền bối làm việc lâu năm ở đây như vậy tại sao lại không được thăng chức ạ?"

Thảo Mai đặt ly cà phê xuống bàn, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt xinh đẹp hiện rõ sự tức giận:

"Đây có phải chuyện của bậc hậu bối như cô cần phải quan tâm không? Tôi nói cho cô biết từ giờ tôi mà thấy ai nhắc đến chuyện này nữa thì tôi sẽ hỏi tội cô đầu tiên biết chưa?" Thảo Mai đứng dậy rồi bỏ ra ngoài.

Thảo Ly mỉm cười hậm hực, đá mạnh chân vào bàn. Tưởng là tiền bối thì có thể chà đạp lên cô sao? Hình như có vẻ hơi sai...

Thảo Ly nhìn quyền thiết kế đặt ở trên bàn làm việc rồi nhếch môi cười.

"Mọi người cùng uống cà phê đi, hôm nay tôi mời." Hà Nhiên lôi mấy khay cà phê từ trong tủ ra nói.

Đồng nghiệp trong phòng thiết kế vui sướng vì được uống cà phê miễn phí, xúm lại. Hà Nhiên mỉm cười phát cho mỗi người một li. Nhận ra trong phòng còn hai người vẫn ngồi im thì cô cầm hai li cà phê phát cho từng người một.

"Chị có phải là Thảo Mai không ạ? Mời chị uống cà phê." Hà Nhiên vui vẻ nói, đặt ly cà phê nên bàn.

"Cảm ơn." Thảo Mai đáp nhưng người vẫn loay hoay tìm thứ gì đó ở trên bàn làm việc.

"Thảo Ly của cô này." Hà Nhiên đặt li cà phê lên bàn nói.

"Cảm ơn!" Thảo Ly mỉm cười nhận lấy, sau khi cô rời đi thì nhếch môi cười đều.

Quay về bàn làm việc Hà Nhiên nhận thấy còn thừa hai lon. Cô nghĩ mãi thì mới nhớ ra là sẽ mang cho Tổng giám đốc và trợ lý của Tổng giám đốc.

Cốc...cốc....cốc....

"Vào đi!"

Hà Nhiên nhẹ nhàng mở cửa bước vào, một tay cầm li cà phê, tay còn lại cầm bản thiết kế mấy hôm trước đã chỉnh sửa.

"Tổng giám đốc mời ngài uống cà phê..."

"Không cần....đưa cho tôi bản thiết kế đã chỉnh sửa." Bàn tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím, giọng nói lạnh lùng phát ra.

Hà Nhiên đặt bản thiết kế lên bàn chào rồi rời khỏi phòng. Lúc này Hoàng Phong mới ngẩng đầu lên nhìn vào cốc cà phê đặt ở trên bàn. Cô gái này cũng kì lạ, anh bảo không cần rồi mà vẫn đặt ở trên bàn.

Cốc...cốc....cốc...

Hà Nhiên ngó đầu vào phòng, e dè nói:

"Tổng giám đốc có thể cho tôi xin lại li cà phê không ạ?"

Hoàng Phong trừng mắt nhìn cô gái nhỏ đang thập thò ở cửa mà cảm thấy buồn cười. Rõ ràng là đã để ở đây bây giờ lại muốn xin lại, cô gái này ngây thơ tới mức nào chứ?

"Cái này hả?"

Hà Nhiên gật đầu rồi tròn mắt khi Tổng giám đốc uống một hớp cà phê trong li.

"Đây giả cho cô." Hoàng Phong bá đạo nói.

"Ồ tôi nghĩ là không cần đâu, Tổng giám đốc cứ giữ lại uống đi." Rồi xấu hổ thò cái bản mặt bị Hoàng Phong trêu ra ngoài.

Hoàng Phong nhếch môi cười, đặt li cà phê sang một bên. Cô gái này cũng dễ thương thiệt, khác hẳn hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Những mẫu thiết kế của Hà Nhiên sau khi được làm thành sản phẩm và bán ra thị trường đã được rất nhiều người ủng hộ, từ người trẻ đến người già ai ai cũng thích, những ý kiến tích cực của khách hàng về sản phẩm cũng vô số nhiều. Mức tiêu thụ sản phẩm của tập đoàn đã tăng lên 15% so với năm ngoái.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị được diễn ra mỗi tháng một lần, lần này họp đều nhắc về vấn đề lượng tiêu thụ sản phẩm lần này. Họ đều khen ngợi người thiết kế của những bộ sưu tập năm nay hết lời. Cũng chính vì lượng tiêu thụ tăng, nên số cổ phiếu cũng thế mà tăng theo. Họ đã đề nghị phải thưởng khoan hồng cho nhà thiết kế này.

Hà Nhiên rất sung sướng vì mọi người rất thích mẫu thiết kế này của cô. Đi dạo trên đường, hay là đi ăn, đi chơi Hà Nhiên đều thấy mọi người mặc trên mình những chiếc áo, chiếc váy, chiếc đầm do cô thiết kế. Hiện tại lòng cô bây giờ không từ nào có thể tả nổi. Bây giờ cô muốn hét thật lớn lên rằng những bộ đồ mà mọi người đang mặc đều là do cô thiết kế, nhưng mà như thế mọi người lại cho rằng cô bị điên mất. Hà Nhiên tủm tỉm mỉm cười, khẽ vén mái tóc đang xòa bay theo gió, đôi môi mỉm cười thoát ẩn thoát hiện trong mái tóc bị rối.

Bỗng nụ cười của Hà Nhiên tắt ngấm đi khi thấy một đôi nam nữ nắm tay nhau, chêu đùa rất vui vẻ, họ đút cho nhau ăn một cách tình tứ và mỉm cười với nhau đầy hạnh phúc. Đôi nam nữ đó tiến về phía cô, hai đôi mắt lướt qua nhau một cách vô tình. Túi hoa quả từ trên tay vô tình rơi xuống, giọt nước mắt long lanh khẽ rơi.

"Nguyên Khôi..." Hà Nhiên khẽ gọi tên nhưng người đó nào đâu nghe thấy. Trái tim cô rất đau, khi ánh mắt cậu lướt qua cô một cách lạnh lùng, một cách đầy oán hận.

Hà Nhiên quệt nước mắt, cúi xuống nhặt từng quả bỏ vô túi bóng.

Reng...reng...reng...

"Tránh đường...!!!" Tiếng la hét lớn vang lên của một tên con trai đang lái xe đạp bị mất thăng bằng.

Hà Nhiên giật mình đôi mắt nhìn chiếc xe đang lao về phía mình mà lòng đầy hốt hoảng sợ hãi. Nguyên Khôi trợn mắt chạy nhanh về phía cô kéo cô ra khỏi con đường từ thần ấy. Hà Nhiên từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của Nguyên Khôi, cô cảm thấy rất vui. Nguyên Khôi đẩy cô ra rồi lạnh lùng nói:

"Đi nhớ cẩn thận!"

Nguyên Khôi trở về bên người phụ nữ ấy, choàng tay qua cổ cô gái đó.

"Anh, anh biết chị ta hả?" Cô gái đó thắc mắc.

"Không, chỉ là người qua đường thôi. Thấy nguy hiểm thì giúp." Nguyên Khôi đáp một cách tình bơ. Đúng vậy đối với cậu giờ cô chỉ là người qua đường, không quen biết. Thấy nguy hiểm thì giúp chứ không còn lý do gì cả.

"Oa, anh thật tốt đó nha!" Cô gái đó nhón chân lên, vòng hai tay qua cổ cậu rồi đặt một nụ hôn đầm ấm.

Hà Nhiên chết chân tại chỗ khi cậu nói cô chỉ là người qua đường. À mà đúng rồi, giờ hai người còn có quan hệ gì đâu, chỉ là người qua đường thì đúng rồi. Hà Nhiên vứt túi hoa quả bị nát bét vào sọt rác rồi quay người bước đi.

Reng....reng...reng...

"Alo?"

"Hà Nhiên cô màu về công ty đi, hôm nay công ty có tổ chức một buổi liên hoan và nhân vật chính của bữa tiệc là cô đó." Từ Yên từ đầu dây phan khởi nói.

"Không cần đâu, hôm nay tôi mệt lắm nên sẽ không đi đâu."

"Xi, không đến được cũng phải đến biết chưa? Hôm nay còn có sự xuất hiện của CEO nữa đó, nhớ đến đấy nha!"

Tút...tút...tút...

Hà Nhiên thờ dài nhìn điện thoại rồi cất vào túi. Bầu trời hôm nay đẹp thật, những đám mây trôi nhanh trên trời thành từng top một. Những chú chim hót đầu trên cành cây, cây lá khẽ đung đưa theo gió. Hà Nhiên ngồi thì thầm hát rồi tự cười với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tiếng bước chân lãnh đạm của Tổng giám đốc vang lên khắp hành lang. Gương mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn bước những bước thật lớn. Nhân viên trong công ty thấy anh liền khép nép cúi đầu chào.

"A...Tổng giám đốc!" Thảo Ly vui mừng nở nụ cười, đứng dậy cúi đầu chào ra về e thẹn.

Mọi người đang làm việc nghe thấy ba từ 'Tổng giám đốc' liền đứng dậy, cúi đầu chào. Hoàng Phong không nói gì, hai tay đút vào túi quần tiến lại bàn làm việc của Hà Nhiên. Hà Nhiên cảm thấy bối rối khi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh.

"Tổng...tổng giám đốc, có gì dặn dò ạ?" Hà Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Hoàng Phong không đáp, quay người nhìn một lượt khắp căn phòng giọng nói có phần hơi trầm:

"Để chúc mừng trưởng phòng An đã có công giúp cho mức tiêu thụ của tập đoàn tăng lên, tối nay sau khi tan làm tôi sẽ mời mọi người một bữa cơm ở Thiên Dạ Đường mong mọi người sẽ có mặt đầy đủ...đặc biệt là trưởng phòng An..."

Nói xong, Hoàng Phong cùng với trợ lý bước ra khỏi phòng thiết kế, để lại vô vàn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người trong phòng thiết kế. Hà Nhiên ngồi xuống thờ dài, đâu cần phải như vậy chứ? Chỉ là tăng thêm mức tiêu thụ thôi mà, sao lại phải mời ăn cơm. Chẳng lẽ Tổng giám đốc này rảnh tới mức

vậy sao? Sở dĩ Hà Nhiên nghĩ thế là vì cô không thích ăn uống tự hạp cho lắm.

Hĩa bàn tay của Thảo Ly nắm thành nắm đấm, đôi mắt tức giận liếc qua Hà Nhiên.

"Trời ơi...đây là lần đầu tiên Tổng giám đốc đến phòng thiết kế của bọn mình đó!" Hà Lan nói, hai mắt hiện rõ hai hình trái tim to đùng.

"Nhìn Tổng giám đốc ở cự ly gần thế này thì tao càng phát hiện ra, Tổng giám đốc càng đẹp trai, đặc biệt là làn da. Sao trên đời lại có người đàn ông có lướt da như mịn như vậy chứ?" Hồng Phụng thốt lên, trong đầu lại nghĩ đến vị Tổng giám đốc cao ngạo kia.

Hữu Đăng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, rót cho mình li nước lạnh rồi về chỗ làm việc của mình nói:

"Mấy bà chỉ được có mê trai..."

Buổi tối ở Thiên Dạ Đường, mọi thứ trở nên mờ ảo, trắng lệt trong những chiếc đèn neon màu vàng tỏa sáng khắp nơi. Những chiếc bàn thủy tinh được xếp bố trí vô cùng độc đáo, những bức tranh nổi tiếng ở trên thế giới được đóng khung cẩn thận treo trên tường màu ánh kim. Xung quanh Thiên Dạ Đường được bao bọc bởi một vườn cây và hoa khiến cho chúng ta có cảm giác như đang lạc vào một ngôi nhà trong khu rừng.

Mọi người như bị choáng ngợp bởi nơi đây ngoài vị Tổng giám đốc và quản lý Hàn đang đi trước. Nơi này chỉ có những người giàu có, có địa vị cao trong xã hội mới có thể vào và chỉ có họ mới có thể trả một bữa ăn ở đây.

"Hoàng Tông mời đi theo lối này..." Một nữ nhân viên trong nhà hàng chạy ra đón, trên người mặc một bộ đồ quản lý chủ yếu là màu trắng và đen.

Quản lý nhà hàng dẫn mọi người vào một phòng Vip, bên trong đều là nội thất vô cùng sang trọng. Mọi người đều ngồi xuống sau đó bắt đầu gọi món.

Hà Nhiên hơi bối rối, mời mọi người một bữa com cũng đâu cần phải đến cái nơi sang trọng như vậy, hơn nữa đồ ăn còn rất đắt.

"Tổng giám đốc, tôi nghĩ là chúng ta nên đổi chỗ khác đi..." Hà Nhiên nhìn anh nói.

"Cô không thích nơi này?" Hoàng Phong nhíu mày hỏi ngược lại.

"Không phải...không phải..." Hà Nhiên xua tay. "Thực ra nơi này rất đắt, nếu mà để Tổng giám đốc trả tiền hết thì hình như rất là đắt." Hà Nhiên giải thích.

"Hà Nhiên, cô đừng lo. Tổng giám đốc là ai chứ? Sao có thể không trả nổi một bữa com nhỏ như thế này..." Thảo Mai dịu dàng nói, đôi mắt nhìn Hoàng Phong một cách say đắm.

"Nhưng..."

"Cô ta nói rất đúng..." Hoàng Phong vừa nói xong thì Thảo Mai liền mỉm cười sung sướng. "Nhưng mà cũng không hoàn toàn là tôi trả."

???

Không hoàn toàn là Tổng giám đốc trả? Vậy còn ai nữa?

Mọi thắc mắc được giải đáp khi mà cánh cửa được mở ra một cách nhẹ nhàng, một anh chàng vô cùng đẹp trai bước vào rồi nở nụ cười.

Là Nguyên Khôi!

Hà Nhiên giật mình, đôi đồng tử được mở to hết cỡ. Trái tim đột nhiên đập mạnh cô không thể khống chế. Tại sao...Nguyên Khôi lại có mặt ở đây?

Nguyên Khôi mỉm cười, đôi mắt liếc nhìn Hà Nhiên vẫn đang ngồi bất động. Nụ cười bị tắt đi khi mà cô không thèm nhìn cậu.

"Đây là Hứa tổng chắc mọi người cũng biết. Vị này sẽ trả nửa số tiền ăn còn lại nên trưởng phòng An cô không cần phải lo." Hoàng Phong nhìn cô nói. "Nguyên Khôi cậu ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu ăn."

Nguyên Khôi kéo ghế ngồi cạnh Hà Nhiên. Giương mặt cô bỗng trở nên tái mét, tay phải đặt lên ngực như đang cố kìm nén gì đó.

"Chắc cô là trưởng phòng An? Rất vui được gặp cô, tôi là Hứa Nguyên Khôi." Nguyên Khôi nhìn sắc mặt của cô thì không khỏi lo lắng, nhưng như thế thì sao chứ? Dù sao cậu và Hà Nhiên cũng đã chia tay rồi, cũng coi như không quen biết, cậu cần gì phải quan tâm tới điều đó chứ.

"Hứa...tổng...rất vui...được...quen biết...anh..." Giọng nói run run được phát ra từ cổ họng cô khiến mọi người có phần hiếu kì tại sao cô lạnh sợ Lục tổng đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Kết thúc bữa ăn, mọi người rời khỏi nhà hàng đều bàn về đồ ăn. Ai cũng vui vẻ vì bữa ăn vừa rồi, ngoại trừ Hà Nhiên, Nguyên Khôi đang vô cùng đau khổ. Còn Hoàng Phong trong bữa ăn không đụng một chút đến đồ ăn, chỉ nhấm nháp ít rượu, đôi mắt không ngừng liếc qua hai người.

Rốt cuộc hai người nay có bí mật gì? Hoàng Phong suy nghĩ.

"Hứa tổng, Tổng giám đốc chúng tôi xin phép về trước..." Mọi người cúi đầu chào rồi tạm biệt về. Mỗi người đều đi một hướng, ngoại trừ Hà Nhiên cô không biết phải đi hướng nào.

Làn gió lạnh khẽ thổi qua, Hà Nhiên hôm nay ăn mặc rất phong phanh nên người lạnh toát, toàn thân run rẩy. Đôi mắt buồn bã nhìn Hoàng Phong không buồn liếc nhìn cậu. Hiện tại bây giờ cô muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này, cô không còn đủ kiên nhẫn để ở chỗ này thêm một phút nào nữa. Hà Nhiên lùi lại về phía sau cúi đầu chào rồi bắt taxi.

Nguyên Khôi nhìn thấy cô vừa tức giận nhưng lại vừa nhớ cô. Nhìn cái thân hình yếu ớt co ro trong cái thời tiết lạnh thế này mà lòng lại thấy đau. Cậu định cởi áo khoác ngoài của mình ra chạy đến chỗ Hà Nhiên choàng vào cho cô, sau đó cô vì mềm lòng mà muốn quay lại với anh, ôm chăm lấy anh vào lòng. Nhưng mơ mộng vẫn là mơ mộng. Trước mặt Nguyên Khôi, cậu bạn thân của mình đang choàng áo cho Hà Nhiên, sau đó cô mỉm cười. Nụ cười đó đã lâu lắm rồi cậu vẫn chưa được nhìn thấy. Hai bàn tay khẽ siết chặt lại, nhắm mắt lại để không phải chứng kiến cảnh đó.

"Tổng giám đốc cảm ơn anh, nhưng tôi nghĩ là không cần đâu." Hà Nhiên nói, định bỏ áo khoác mà anh choàng cho ra thì bị anh giữ lại, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng nhưng có phần ấm áp.

"Cô cứ giữ lấy đi, hôm nào đem đi trả cũng được..."

"Ừm...vậy cảm ơn Tổng giám đốc. Ngày mai tôi sẽ giặt thật sạch rồi đem đi trả cho anh. Bây giờ tôi về đây."

Hoàng Phong khẽ gật đầu, nhìn theo chiếc taxi dần đi xa.

"Phong cậu và trưởng phòng An có quan hệ gì vậy?" Nguyên Khôi chống tay vào thành ô cửa sổ, hỏi.

"Không có quan hệ gì cả, chỉ là đồng nghiệp thôi. Sao vậy?" Hoàng Phong ngạc nhiên khi cậu hỏi đến cô.

"Không có gì...không có gì là tốt..." Nguyên Khôi thì thầm, đôi mắt hướng ra cửa sổ nhìn con đường.

Hoàng Phong nhíu mày lại khó hiểu, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?

Sau khi tắm rửa, Hà Nhiên chèo lên giường cầm chiếc áo khoác của Hoàng Phong lên ngửi. Mùi hương bạc hà cùng với hương thơm của anh quyến lại tạo nên một mùi hương vô cùng quyến rũ. Cô khẽ mỉm cười, sau đó chợt nhận ra hành động bất thường của mình.

"Mình đâu phải kẻ biến thái!?" Hà Nhiên hét lên, ném chiếc áo xuống. Cô không thể tin được là mình lại có cái hành động như vậy. Nhưng mà khi nghĩ lại lúc Hoàng Phong choàng áo cho cô thì cô thấy hành động đó rất ấm áp, khác hẳn với vẻ lạnh lùng đó.

Trước cổng khu nhà S, một chiếc xe thể thao màu đỏ đậu ngay đó. Bên cạnh chiếc xe là một anh chàng đẹp trai tựa người vào xe, khoanh hai tay trước ngực, ngược đầu nhìn căn phòng ở tầng hai vẫn còn bật điện. Đôi mắt như chứa rất nhiều nỗi suy tư, nỗi buồn và mong muốn có thể nói cho ai đó biết rằng kể từ lúc về nước đêm nào cậu cũng đứng dưới đây nhìn căn phòng đó tắt đèn mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mùi nước hoa dịu dịu phảng phất trong không gian, những cánh hoa li ti khoe sắc trong ánh nắng yếu ớt. Bản tình ca mùa đông du dương cất lên làm nhẹ

lòng người. Tiếng xe cộ bên ngoài phát ra nhiều thứ tiếng hòa lẫn vào với nhau. Hương coffe lan tỏa một mùi hương thơm lừng làm say đắm lòng người.

"Khôi, có truyện gì sao? Mình còn có nhiều việc lắm, nên không thể nói chuyện lâu được." Hoàng Phong kéo ghế ra ngồi, giọng nói có phần gấp gáp, mắt luôn nhìn đồng hồ.

Nguyễn Khôi uống một ngụm coffe, nói:

"Sắp tới bên mình phải cho ra một đợt bộ sưu tập mới..."

"Vậy thì sao? Không lẽ...cậu đừng có nói là nhờ bên mình giúp đỡ đó nha!" Hoàng Phong bật cười đoán.

"Đúng vậy, trưởng phòng của bộ phận thiết kế bên mình đã làm một lúc ba bộ sưu tập nên lần này không thể nhận thêm nữa. Vậy cậu có thể cho bên mình mượn trưởng phòng thiết kế bên cậu không? Mình hứa sẽ không làm cô ấy giảm phong độ khi sang bên mình đâu."

"Ý cậu là trưởng phòng An?"

"Ừm..."

Hoàng Phong suy nghĩ một hồi, dù sao cũng là bạn bè, hai bên tập đoàn lại vô cùng thân thiết nên cho mượn nhân sự bên mình một tuần chắc cũng không sao đâu nhỉ? Nếu bên Nguyễn Khôi mà thành công thì bên mình cũng sẽ có lợi.

"Được rồi, ngày mai mình sẽ điều trưởng phòng An sang bên cậu một tuần."

"Ok, cảm ơn cậu đã giúp đỡ!"

Vừa mới ngồi xuống bàn, Hà Nhiên đã thấy ngay một bao bì. Hà Nhiên tò mò mở ra xem. Mắt cô bỗng trợn lên, bàn tay thon dài khẽ che miệng lại, đây là cái gì vậy? Sao Tổng giám đốc lại điều cô tới tập đoàn Hứa Thị? Đây là trò của Nguyễn Khôi sao? Hà Nhiên như không tin vào mắt mình, buông tờ giấy xuống ngồi thẫn thờ.

Chợt điện thoại trên bàn làm việc của cô reo lên, cô bắt máy.

"Alo? Tôi là trưởng phòng An đây..."

"Chắc cô nhận được lệnh sang bên tập đoàn Hứa Thị một tuần rồi chứ?"

"Trợ lý Hàn? Ừm...tôi nhận được rồi. Nhưng mà tại sao lại điều tôi sang bên đó mà không phải ai khác?" Hà Nhiên thắc mắc.

"Cái này...thì tôi không biết. Nhưng mà tôi nghe nói là trưởng phòng thiết kế bên tập đoàn Hứa Thị hiện đang rất bận nên không thể làm một lúc nhiều bộ sưu tập. Vậy nên Hứa tổng mới nhờ cô sang phụ trách về bộ sưu tập lần này..."

Hà Nhiên không nói gì cúp máy. Cô cảm thấy vô cùng đau đầu, Nguyễn Khôi chính là muốn tiếp cận cô nên mới phải bày ra trò như vậy.

Bà An vào phòng con gái quét dọn. Nhìn căn phòng hơi bừa bộn nhưng vẫn còn sạch sẽ khiến bà cảm thấy vui. Trước kia cô cứ ra khỏi phòng là y rằng cái phòng thành cái chuồng heo. Có vẻ con gái bà đã lớn thật rồi.

Bà An sắp xếp lại tủ quần áo, đặt mấy cuốn sách về vị trí của nó, không cẩn thận làm rơi chiếc hộp nhựa hình chữ nhật xuống đất. Đồ ở trong rơi ra, bà ngồi xuống nhặt lại cất vào trong hộp. Bỗng bà khựng lại, nhìn tấm ảnh của cô con gái mình chụp chung với một anh chàng khá đẹp trai, đây chắc là bạn trai từ thời đại học của nó. Từ trong một chiếc hộp nhỏ hình vuông xinh xinh có một sợi dây chuyền khắc chữ N~love~K vô cùng đẹp. Bà đặt chiếc hộp về vị trí cũ rồi cảm bức ảnh và sợi dây chuyền chạy nhanh xuống nhà.

"Bà làm gì mà đi nhanh vậy?" Ông An cầm cái điều khiển, bật hết kênh này đến kênh khác.

Bà An vội vàng ngồi cạnh chồng nói:

"Nè hình như đây là bạn trai của con gái nhà mình đấy..." Bà An dơ tấm ảnh lên nói.

Ông An giật mình ngạc nhiên sau đó lại vui sướng:

"Thật sao? Ủa đây là bạn trai con bé hả? Nhìn mặt mày sáng sủa lại còn đẹp trai. Mà cái con bé này, có bạn trai thì không nói một câu làm tổn bao nhiêu thời gian đi xem mắt." Ông An trách.

"Nhưng mà ông có thấy người này quen lắm không?" Bà An nhủ mồm lại, bà quả thực nhìn thấy gương mặt này bà rất là quen.

Nghe vợ nói xong mà ông cũng thấy chàng trai này như là mình đã gặp ở đâu rồi đó. Suy nghĩ một hồi lâu, ông bỗng chợt nhớ ra khuôn mặt của một

người vô cùng không hề đơn giản.

"Hình như...đây là Hứa Nguyên Khôi, cháu trai của chủ tịch tập đoàn Hứa Thị. Tôi đã từng sang Nhật Bản và có dịp được ăn cơm cùng. Mới gặp lần đầu ngoài đời nhưng cậu ta đã vô cùng gây ấn tượng với tôi. Nghe nói là về nước được mấy tuần rồi. Không ngờ cậu ta lại là bạn trai của Hà Nhiên. Đúng là tin tốt, tin tốt..." Ông An vui sướng nói một tràng dài, tay vỗ lên đùi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Biết được tin tốt Hứa Tổng chính là bạn trai của Hà Nhiên, bà An vui mừng cất tấm ảnh và sợi dây chuyền vào một chiếc hộp nhỏ lên thay đồ đến tập đoàn Hứa Thị gặp Nguyên Khôi.

"Tôi muốn gặp Hứa Tổng, không biết là có thể được gặp không?" Bà An hỏi một cô nhân viên ở dưới sảnh công ty.

"Xin hỏi, cô có lịch hẹn trước với Hứa Tổng không ạ?" Cô nhân viên mỉm cười hỏi lại.

"À...cái này thì không....nhưng mà tôi có việc muốn gặp Hứa Tổng, có thể cho tôi gặp một chút được không?"

"Vậy thì thật sự xin lỗi cô là không thể ạ. Muốn gặp Hứa Tổng thì phải có lịch hẹn trước. Nếu cô có việc quan trọng muốn gặp ngay lúc này thì xin mời cô ngồi ở hàng ghế chờ đó, lát nữa Hứa Tổng họp xong chắc sẽ gặp được."

Bà An không nói gì, cảm ơn cô nhân viên rồi ngồi ở hàng ghế chờ. Ngồi chờ được hai mươi phút, cuối cùng bà cũng thấy một bóng dáng cao lớn, gương mặt người đó giống y hệt trong bức ảnh, chỉ là có phần chín chắn hơn. chàng trai này nhìn có vẻ rất bận rộn, có cả đồng người ở đằng sau đi theo, hết người này đến người khác đều hỏi về công việc và cần sự đồng ý của cậu ta mới có thể thực hiện.

"Cậu là Nguyên Khôi, bạn trai của Hà Nhiên phải không?" Bà An đứng dậy đứng trước mặt mọi người nhìn cậu nói.

Mọi người đứng ở đằng sau cậu ngạc nhiên, Hứa Tổng có bạn gái từ lúc nào vậy? Nghe nói Hứa Tổng rất ghét con gái, nếu hẹn hò thì chỉ là vui chơi đùa không hề thật lòng.

Nguyên Khôi phẩy tay ra hiệu bảo mọi người mau rời đi, sau khi mọi người đi hết cậu mới nhìn bà đáp:

"Bác là...?"

"Tôi là mẹ của Hà Nhiên..."

Nguyên Khôi ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt, sau khi nghe bà giãi bày thì cậu mới để ý rằng người phụ nữ này quả thực có nét giống với Hà Nhiên. Nguyên Khôi mỉm cười, cúi đầu chào:

"Dạ cháu là Nguyên Khôi, xin lỗi vì không nhận ra bác sớm!"

Bà An cười, vỗ lên vai cậu rồi gật đầu.

"Bác đến gặp cháu đường đột thế này, không cản trở cháu làm việc chứ?"

Nguyên Khôi cười rồi lắc đầu.

"Để cháu dẫn bác về phòng làm việc của cháu rồi nói chuyện sau."

Nguyên Khôi dẫn bà An lên phòng làm việc. Mọi người trong công ty đều vô cùng ngạc nhiên trước sự nhiệt tình của Hứa Tổng đối với người phụ nữ này. Nhìn bà không có gì là phu nhân cao quý ở đâu cả, vậy tại sao Hứa Tổng lại nhiệt tình như vậy? Nhớ trước đây, dù bên đối tác có địa vị lớn đến đâu thì Hứa Tổng cũng đều xem như những đối tác bình thường, nói chuyện vẫn lãnh đạm, không nở nụ cười dù chỉ một giây. Vậy mà hôm nay mọi người lại thấy Hứa Tổng nói chuyện vui vẻ mỉm cười với người phụ nữ trung niên đó, rốt cuộc người phụ nữ trung niên đó là ai? Mọi thắc mắc cứ liên tiếp hiện trong đầu của những bà tám trong công ty, chẳng mấy chốc chuyện Hứa Tổng tiếp chuyện nhiệt tình với một người phụ nữ trung niên không rõ địa vị đã được lan rộng ra cả công ty.

"Bác gái, bác ngồi đi. Ely lấy cho tôi hai tách cà phê." Nguyên Khôi nói.

Bà An ngắm văn phòng, bà rất thích cách bố trí của văn phòng này. Nó vừa cổ điển, vừa mộc mạc, nhưng vẫn rất tinh tế và giản dị.

Ely đặt hai ly cà phê xuống bàn rồi cúi đầu rời khỏi phòng.

"Bác gái, bác có chuyện gì muốn nói với cháu sao?" Nguyên Khôi cảm thấy hơi lạ. Trước đây dù đều đến nhà bà Hà Nhiên đi chơi nhưng chưa từng được gặp mặt bà lần nào. Hôm nay gặp được bà thì cậu mới thấy, vẻ đẹp của Hà Nhiên đều được truyền từ gen của bà mà ra.

"Cũng không có gì, bác chỉ muốn xem mặt con rể của bác ngoài đời thôi." Bà An nói rồi lôi một chiếc hộp mở ra. "Chắc cháu và con bé là bạn học của nhau phải không?"

"Ừa, sao bác biết? Bác chưa từng gặp mặt cháu mà?" Nguyên Khôi thắc mắc.

Bà An mỉm cười, dơ tấm ảnh ra cho cậu xem. Nguyên Khôi ngạc nhiên, đôi đồng tử giãn ra. Sao bác lại có bức ảnh này?"

"Không chỉ có bức ảnh thôi đâu, còn có thứ này nữa. Chắc thứ này cũng là quà của cháu tặng cho con bé đúng không?" Bà An mỉm cười, đặt hai thứ xuống bàn, mỉm cười thật tươi. "Mấy thứ này bác thấy ở trong phòng của con bé đó. Nó cất kỹ lắm, nếu không phải bác lỡ tay thì chưa chắc bác đã phát hiện, cháu là bạn trai của nó đâu."

"Sao à?!" Nguyên Khôi như không tin vào tai mình và mắt mình. Mấy thứ này cậu cứ tưởng cô phải vứt nó đi rồi chứ, không ngờ cô vẫn còn giữ nó. Nguyên Khôi cảm thấy mình rất hạnh phúc, trái tim trở nên ấm áp cứ nhảy loạn nhịp lên, vậy cậu vẫn có cơ hội để nói lại với cô.

Sau một hồi nói chuyện với mẹ của Hà Nhiên, Nguyên Khôi cảm thấy mình vẫn chưa hiểu hết về cô. Nhưng cũng đã phần nào làm cho trái tim cậu có một tia sáng rằng cậu và cô có thể trở lại như xưa, nhất định sẽ là vậy..((~^~^~))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hà Nhiên sắp xếp đồ vào một chiếc thùng nhựa chuẩn bị chuyển công tác sang Hứa Thị một tuần. Ai cũng chúc mừng cô, nói cô sướng được điều sang bên đó làm việc. Nhưng riêng cô, cô thấy khá buồn chán và cô hôm nào cũng phải đối mặt với Nguyên Khôi. Hà Nhiên thở dài, đẩy chiếc nắp lại rồi tạm biệt mọi người.

Hà Nhiên đang vẫy taxi, thì có một chiếc BMW vô cùng sang trọng dừng trước cô. Chiếc cửa kính được kéo xuống, cô cúi đầu nhìn người trong xe thì phát hiện ra người đó chính là Tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc?" Hà Nhiên ngạc nhiên.

"Lên xe đi, tôi chờ cô đến đó." Hoàng Phong ra lệnh.

"Không cần đâu, tôi đi taxi cũng được..." Hà Nhiên khéo léo từ chối.

"Tôi không có nhiều thời gian!" Hoàng Phong nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt không thèm liếc nhìn cô.

Hà Nhiên chần chừ, vừa muốn lên lại vừa không muốn lên. Một lúc sau vẫn chưa thấy cô lên xe, Hoàng Phong mới ngoảnh đầu sang, đưa ánh mắt đáng sợ nhìn cô. Hà Nhiên giật thót tim, nuốt nước bọt. Cô tiến lại gần chiếc xe, loay hoay cái thùng mãi vẫn chưa mở cửa xe được. Nhìn thấy cô như vậy, Hoàng Phong mất kiên nhẫn, xuống xe mở cửa xe cho cô.

Hà Nhiên bối rối xin lỗi, rồi vào xe. Hoàng Phong đồng rầm cửa xe một cái khiến cô giật mình sợ hãi. Chiếc BMW dần di chuyển, chạy về phía trước.

Ánh nắng nhẹ trải khắp mặt đường phố. Không khí trong xe lúc này khá yên tĩnh, còn theo Hà Nhiên thì khá ngột ngạt. Cô thỉnh thoảng liếc nhìn vị Tổng giám đốc lạnh lùng trong truyền thuyết, đôi mắt chứa sự cô đơn dù đã cố che giấu. Hà Nhiên lắc đầu cô gắng thoát ra khỏi vẻ đẹp mê hoặc của anh.

Hoàng Phong khẽ đưa mắt nhìn cô gái nhỏ ôm chiếc hộp cồng kềnh trên người, mày nhíu lại. Nhìn thật là chướng mắt, theo anh là thế.

"Sao cô không bỏ chiếc hộp xuống...?"

Hà Nhiên ngoảnh đầu nhìn anh, rồi nhìn chiếc hộp đặt ở trên đùi mình. Cô khẽ gật đầu, rồi nhướn người cố gắng đặt chiếc hộp ra ghế sau. Lùn đùng là một cái tọt, cô cố gắng đặt chiếc hộp những lần vẫn chưa tới. gương mặt đỏ mỗ hời, chảy dài hai bên thái dương. Trời này thì đâu có nóng đến mức đấy.

Kết...

....chiếc xe phanh gấp...

Người Hà Nhiên chúi về phía trước, chiếc hộp bị rơi xuống sàn ô tô. Miệng cô mở to hết cỡ, không ngờ cô lại là người vụng về như vậy. Mà khoan đã,

nếu chiếc xe đột nhiên phanh gấp như vậy thì theo lí lẽ cô phải nhào người về phía trước chứ, nhưng đằng này người cô vẫn nghiêng về phía trước.

"Tay tôi mỏi lắm rồi đây!" Hoàng Phong lên tiếng, tay phải của anh hiện đang giữ eo cô. Nếu mà anh không nhanh tay chắc là cô đã ngã xuống mặt sàn rồi.

Nhận ra bàn tay Hoàng Phong đang đặt ở eo mình, Hà Nhiên vô cùng xấu hổ ngồi về vị trí. Hai gò má ửng hồng vô cùng đáng yêu. Hoàng Phong quay đầu khẽ mỉm cười, nhưng vẫn là nhanh chóng lấy lại phong độ về lạnh lùng thường ngày.

"Sao cô lại tháo dây an toàn ra?" Hoàng Phong hỏi tội, đôi mắt lướt nhìn chiếc dây an toàn rồi lại nhìn cô.

Hà Nhiên tròn mắt, nhớ ra lúc này lên xe do ôm chiếc hộp nên cô quên mất phải cài dây. Giowf nghĩ lại thì thấy mình thật ngốc. Hà Nhiên cúi đầu nói một câu lí nhí xin lỗi. Hoàng Phong hừ một tiếng rồi tiếp tục lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Tổng giám đốc...không cần phải giúp tôi đâu!" Hà Nhiên đuổi theo anh vào sảnh công ty. Nhân viên ở đây đều ngoái đầu lại nhìn. Hà Nhiên mặc kệ cố gắng bắt kịp bước chân to lớn của Hoàng Phong. "Tổng..."

Rầm...

Hà Nhiên ray chán vì vừa đụng trúng cái gì đó, ngược đầu lên nhìn đối tượng trước mặt, là Tổng giám đốc! Sao đang đi Tổng giám đốc lại dừng lại làm gì chứ? Thật sự là rất đau nha!

Hà Nhiên cúi đầu xin lỗi rồi nói:

"Đây là đồ của tôi cho nên cứ đưa cho tôi, Tổng giám đốc không cần phải giúp tôi đâu."

Hoàng Phong đưa đôi mắt lãnh đạm nhìn cô gái nhỏ vẫn còn đang xuýt xa cái trán vừa đâm vào người anh. Hoàng Phong đặt chiếc hộp xuống sàn rồi cúi đầu, đưa gương mặt đẹp trai của mình tiến gần đến cô. Những ngón tay thon dài chạm nhẹ lên chán cô.

"Không sao chứ?" Hoàng Phong hỏi một cách quan tâm.

Hà Nhiên xấu hổ, bối rối, khẽ lùi lại một bước lấy lại gương mặt bình tĩnh nở nụ cười đáp:

"Tôi không sao!"

Hoàng Phong lại cúi xuống bê chiếc hộp lên, quay người bỏ đi không quên để lại một câu:

"Đúng là đồ ngốc!"

Hà Nhiên nghệt cái mặt ngu ngốc đó ra, tự chỉ tay về phía mình. Cô ngốc lắm sao? Từ nhỏ tới lớn, mọi người đều khen cô lanh lợi, thông minh, đây là lần đầu tiên có người nói cô ngu ngốc đúng là sự khác biệt. Nhưng Hà Nhiên cảm thấy rất lạ, mỗi lần cô ở bên anh cô đều biến mình trở thành một kẻ ngốc khác hẳn với cô khi ở bên người khác.

Nguyên Khôi dẫn Hà Nhiên đến phòng làm việc, rốt cuộc cái nơi quái quỷ này rộng lớn đến đâu, Hà Nhiên cứ đi theo cậu mãi mà hai chân đã mỏi dần, hai bàn tay thì bắt đầu tê cứng vì ôm chiếc hộp quá lâu. Cái tên này chẳng có nghĩa khí của đàn ông một chút nào. Con gái be eddoof nặng như vậy mà không giúp lấy một cái, đúng là cái đồ nhỏ mọn. Không như Tổng giám đốc! Hà Nhiên tự nhiên giật mình, hình ảnh của Hoàng Phong cứ hiện mãi trong đầu lúc này. Rốt cuộc cô bị sao vậy?

Hà Nhiên định mở miệng hỏi bao lâu nữa thì đến phòng làm việc thì lại không dám mở miệng, chắc Nguyên Khôi cũng chẳng muốn trả lời cô đâu, vậy cô tốn hơi hỏi để làm gì. Cứ tưởng phải đi một lúc lâu nữa thì cậu quay người lại mở cửa văn phòng ra nhìn cô đang toát mồ hôi nói:

"Đây là nơi cô sẽ làm việc..."

Hà Nhiên không thèm liếc cậu một cái, đi một mạch vào phòng đặt chiếc hộp xuống bàn làm việc, rồi tiến về phía Nguyên Khôi vẫn còn đang đứng ở cửa không nở rời đi.

"Anh còn đứng đây làm gì? Đi ra cho tôi làm việc!" Hà Nhiên lạnh lùng nói.

Nguyên Khôi quay người định rời đi nhưng lại quay lại.

"Cô...à...không có gì..." Cậu lại rời đi, chưa được ba bước lại quay lại.

"Cái đó...không có gì đâu, cô làm việc đi!" Lại rời đi, sau đó lại quay lại.

"Tôi muốn hỏi cô về...cái đó..." Nguyên Khôi gãi đầu, không biết phải mở miệng như thế nào? Không lẽ cậu cứ mặt dày hỏi thẳng luôn về chuyện tắm ảnh và sợi dây chuyền đó.

Hai hàng mày của Hà Nhiên khẽ nhú lại, Hà Nhiên dần mất kiên nhẫn.

"Rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói cứ nói đi, nếu trả lời được tôi sẽ trả lời."

Nguyên Khôi hít một hơi thật sâu: "Không có gì đâu!" Rồi quay người bỏ đi.

Hà Nhiên nhìn theo thân hình cao lớn, mày nhú chặt lại một cách khó hiểu. Rốt cuộc anh ta muốn nói với cô điều gì? Hà Nhiên đứng ở cửa suy nghĩ một lúc rồi quay người bước vào phòng đóng cửa phòng lại. Tại sao cô lại phải suy nghĩ về chuyện của anh ta chứ...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Theo như Hà Nhiên biết thì cô phải chuẩn bị bộ sưu tập về bikini vì sắp tới tập đoàn sẽ có tổ chức buổi triển lãm bikini cùng với các tập đoàn lớn mạnh khác. Dù chỉ có duy nhất một nhiệm vụ, nhưng cô đã phải thức trắng đêm mấy ngày để nghĩ ra ý tưởng. Đến hôm thứ năm, Hà Nhiên như bị trút hết sức lực, vô cùng mệt mỏi đó là cảm giác lúc này. Nhìn ra cửa sổ thì đã nhận ra trời tối tĩnh mịch. Hà Nhiên chuẩn bị gục xuống thì trong đầu đột nhiên lóe ra ý tưởng.

Tại sao cô lại không nghĩ ra sớm chứ?! Cô có thể làm ra những bộ bikini tượng trưng cho bầu trời đêm đầy sao huyền ảo như một dải ngân hà đầy màu sắc. Thế là Hà Nhiên bắt tay vào việc vẽ và thiết kế, chọn màu sắc sao cho phù hợp.

Trên đây hành lang, tiếng bước chân của ai đó vang vọng lại một cách nhẹ nhàng. Cánh cửa phòng làm việc của Hà Nhiên mở ra, người đo chậm ra bước vào. Bóng đèn bao trùm cả người cô, Nguyên Khôi mỉm cười chăm chú ngắm nhìn gương mặt đang ngủ của cô. Cô thật là xinh đẹp, cậu không thể rời mắt khỏi vẻ đẹp thuần khiết ấy. Nguyên Khôi đưa tay lên vén những lọn tóc lòa xòa trước mắt cô. Nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài của mình ra đắp lên cho cô rồi tắt đèn rồi khỏi phòng.

Sáng hôm sau, những tia sáng le lói qua khung cửa sổ chiếu lên người cô gái nhỏ vẫn còn đang ngon giấc. Hà Nhiên khẽ nheo mắt lại, đưa tay lên chặn ánh sáng độc ác đánh phá giấc ngủ yên bình của cô.

Bịch...

Một quyển sách nhỏ rơi xuống sàn khi Hà Nhiên khua tay. Cô giật mình mở mắt, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu rồi? Hà Nhiên bỏ chiếc áo khoác trên người mình ra, đây là áo của Nguyên Khôi mà, sao nó lại ở đây? Hà Nhiên suy nghĩ, không lẽ hôm qua Nguyên Khôi đã đến đây?!

Hà Nhiên gấp chiếc áo lại cho vào một chiếc túi rồi rời khỏi phòng, không quên đem theo bản thiết kế.

Cốc...cốc...cốc...

"Vào đi!"

Cánh cửa gỗ to lớn khẽ mở ra, Hà Nhiên bước vào đặt chiếc túi xuống bàn uống nước rồi tiến lại gần bàn làm việc của Nguyên Khôi đặt bản thiết kế xuống.

"Đây là những mẫu thiết kế tôi mới hoàn thành hôm qua, bản đầu tiên chính là bản quan trọng nhất. Nó sẽ được trưng bày tại vị trí trung tâm của buổi triển lãm, bởi vì nó có một nét cuốn hút riêng. Nó khác với những mẫu còn lại bởi vì nó như là một dải ngân hà rộng lớn, nhưng vô cùng kì bí." Hà Nhiên giải thích về bản thiết kế một hồi mới dừng, cô không dám tự tin về mẫu thiết kế của mình, nhưng cô tin các nhà đầu tư sẽ chú ý đến nó.

Nguyên Khôi xem mẫu thiết kế đầu tiên. Bộ bikini này vô cùng lạ và độc đáo. Nó mang nhiều màu sắc không lòe loẹt mà còn khá kì bí với màu tím, xanh ghi... với những chấm li ti màu ánh bạc. Phần áo vô cùng táo bạo và gợi cảm với hai mảnh vải hình tròn, hai mảnh vải hình tròn này được nối với nhau bởi ba dây nhỏ, bên sau còn có hình con bướm đêm. Phần quần nhìn từ xa tưởng là chiếc váy ngắn nhưng thật ra nó là hai mảnh tam giác được nối với nhau,

quanh eo được đính thêm vài viên đá nhỏ màu đen hình thoi.

Nguyên Khôi khá hài lòng với bản thiết kế này, cậu thật sự tin thực lực của cô.

"Được rồi, vậy những bước tiếp theo xin nhờ cậu vào cô."

Hà Nhiên cúi đầu định quay người rồi khior văn phòng thì Nguyên Khôi lên tiếng.

"Trưa nay hãy đi ăn cùng tôi nhé!"

"Được, vậy đợi ở căng tin..." Tại sao cô phải ừ chối chứ? Đây là lời mời của cấp trên mà, sao cô dám kháng.

Nguyên Khôi cảm thấy rất vui, cậu ước tưởng cô sẽ từ chối chứ? Nhưng mà có chút buồn vì chọn nơi đông đúc ồn ào như căng tin để ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Này nghe nói hôm nay sẽ được đổi món đó!" Nhân viên một mừng rỡ nói.

"Thật sao? Haizz cuối cùng cũng đã được đổi món. Ăn mãi cái món tim lợn, gan lợn tôi đã chán lắm rồi." Nhân viên hai

"Cô nói đúng đấy!" Nhân viên ba

Mọi nhân viên trong công ty đều vui sướng thì căng tin được đổi món. Cũng năm tháng rồi, chưa được đổi món, suốt ngày gan lợn với tim lợn mọi người đều đã phát ngán. Không phải căng tin chỉ có riêng mỗi món gan lợn, tim lợn đó mà hai món này là món ngon nhất trong căng tin, không thì đều là rau xào, với đậu hũ. Nhìn bề ngoài mọi người cứ tưởng là tập đoàn lớn thì đương nhiên đồ ăn ở căng tin ngon, nhưng đâu ai biết nó còn không bằng ăn ở nhà. Mọi người ai cũng muốn ra ngoài ăn, nhưng giờ ghi thì chỉ được nghỉ bốn mươi lăm phút, muốn ăn ở ngoài cũng khó. Nếu vào làm muộn dù chỉ chậm một giây cũng coi như là đi muộn.

Hà Nhiên sắp xếp lại bàn làm việc rồi mặc áo khoác lại tắt điện phòng. Vừa mới mở cửa đã thấy cái bản mặt vui ẻ của Nguyên Khôi. Hà Nhiên đóng cửa lại nói:

"Sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh ở căng tin rồi chứ?"

Nguyên Khôi đi theo sau đáp:

"Tôi đợi cô không được sao?"

Hà Nhiên không nói gì, Nguyên Khôi mỉm cười chạy song song với cô, thỉnh thoảng lại liếc cô một cái khiến cô vô cùng khó chịu.

Hai người vừa bước chân vào căng tin, mọi sự chú ý đều dồn về hai người. Hà Nhiên khó hiểu xếp hàng chờ lấy thức ăn, Nguyên Khôi cũng vậy mà xếp hàng theo. Tiếng xì xào bàn tán cứ vang lên không ngừng. Bàn tán chủ yếu đều là về Nguyên Khôi. Mọi nhân viên đều không ngờ một Tổng giám đốc cao quý như anh lại vào căng tin để ăn, thật khó hiểu. Và cô gái đi cạnh Hứa tổng cũng là chủ đề bàn tán tiếp theo. Trong lúc chờ Hà Nhiên có dòng tai nghe được một số câu đối thoại.

"Hôm nay tự dưng đổi món thì ra là nghe được tin Hứa tổng đến, chứ chúng ta có đợi mấy năm nữa chưa chắc đã được đổi món đâu!"

"Phải đấy, đúng là...chep chep..."

"Mà cô gái đó là ai nhỉ? Tôi chưa từng thấy cô gái này ở công ty mình."

"À mấy hôm trước tao có nghe một cô đồng nghiệp ở phòng thiết kế nói sẽ có trưởng phòng ở bên The Face sẽ điều sang bên mình giúp một tuần. Chắc là cô gái đó!"

"Là cô ta sao? Sướng thật đó được đi cạnh Hứa tổng..."

Hà Nhiên cũng chẳng muốn nghe tiếp cuộc đối thoại đó, cầm khay đồ ăn tiến đến một chiếc bàn trống ngồi xuống cầm cùi ăn. Tại sao cô phải bận tâm chứ? Người ta thích bàn tán thì cứ cho người ta bàn tán, cô cũng chẳng thấy sung sướng khi ăn cùng với Nguyên Khôi.

Nguyên Khôi ngồi đối diện với cô, cậu chẳng muốn ăn đồ ở đây một chút nào, trông chúng chẳng ngon miệng gì cả. Chỉ cần nhìn Hà Nhiên ăn một cách ngon lành như vậy là cậu cũng đủ no rồi.

Nhận ra ánh mắt của Nguyên Khôi nhìn mình không ngừng cô mới ngẩng đầu nhìn cậu thì phát hiện khay đồ ăn của cậu vẫn nguyên xi, chưa hề đụng đến.

"Sao anh không ăn, nhìn tôi làm gì? Mặt tôi dính gì hả?"

Nguyên Khôi lắc đầu nở nụ cười. Trái tim của Hà Nhiên đập loạn xạ, lâu lắm rồi cô mới thấy lại nụ cười đó. Hà Nhiên làm vẻ bình thường.

"Sao anh lại cười?"

"Thấy cô ăn ngon như vậy tôi rất vui!" Nguyên Khôi cười híp mắt lại.

Hà Nhiên cảm thấy thực sự bối rối.

"Vậy anh cứ ngồi đó mà nhìn đi, tôi ăn xong rồi!"

Hà Nhiên cầm khay lên nói, định quay người rời đi thì bị Nguyên Khôi kéo lại. Hà Nhiên ngạc nhiên, đôi mắt mở to nhìn người đối diện.

"Anh làm gì vậy?" Hà Nhiên giơ tay ra khỏi tay cậu, cùng lúc có thứ gì đó rơi xuống.

Hà Nhiên nhìn xuống sàn, là sợi dây chuyền của cô, sao Nguyên Khôi lại giữ nó? Cô cúi người nhặt sợi dây chuyền lên, nhìn trân trân nó rồi mới ngẩng đầu nhìn cậu.

Nguyên Khôi cảm thấy rất lo sợ, cậu đã cắt nó rất kĩ rồi mà sao nó lại bị rơi ra chứ? Bây giờ cậu phải giải thích thế nào với cô đây?

"Cái này...ai đưa cho anh?" Hà Nhiên tức giận hỏi. "Mà chúng ta ra ngoài nói chuyện, ở đây không tiện."

Hà Nhiên rời khỏi căng tin trước hàng trăm con mắt tò mò của mọi nhân viên. Nguyên Khôi thở dài rồi cũng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ở quán cà phê gần tập đoàn The Face, có hai cô gái ngồi đối diện với nhau. Một cô gái mặc trên người toàn đồ cao cấp, còn cô gái còn lại thì ăn mặc rất lôi thôi, trông có vẻ nghèo khó.

Cạch...tách cà phê được đặt xuống bàn.

Cô gái ăn mặc cao cấp chính là Thảo Ly. Thảo Ly nhìn cô gái ăn mặc lôi thôi trước mặt thì cảm thấy rất chướng mắt. Cô khoanh tay lại cao giọng nói:

"Cô là nhân viên quét dọn ở buổi triển lãm sắp tới?"

"Vâng!"

"Tôi biết hoàn cảnh của cô nên tôi sẽ giúp cô..."

Thảo Ly vừa dứt lời, đôi mắt một mí của cô gái kia được mở to hết cỡ, gương mặt lộ vẻ vui sướng không thể kìm được.

"Có thật cô sẽ trả tiền viện phí giúp mẹ tôi không?"

"Đúng, vvasi với điều kiện!"

"Điều kiện gì? Điều kiện gì tôi cũng đồng ý hết á, chỉ cần cô có thể trả viện phí cho mẹ tôi là được."

Thảo Ly nhếch môi cười, lấy một tệp phongbif trong túi sách ra đặt lên bàn đẩy về phía cô gái đang vui mừng kia.

"Đây là 1/2 số tiền, nếu cô hoàn thành tốt tôi sẽ trả nốt phần còn lại cho cô."

Cô gái đó nở cười vui sướng ngay lập tức cầm tệp phong bì lên mà không biết rằng điều kiện của cô gái xinh đẹp trước mặt vô cùng xấu xa.

Hà Nhiên đưa Nguyên Khôi lên sân thượng, hai người đứng đối diện nhau. Tâm trạng cô bây giờ không hề tốt một chút nào. Đúng cô vẫn còn yêu Nguyên Khôi nhưng không vì thế mà cậu lại đi lấy đồ của cô. Bây giờ hai người cũng chẳng là gì của nhau, muốn gọi điện, hỏi thăm, quan tâm cũng rất khó. Thứ này là thứ duy nhất cô có thể tâm sự cùng, chỉ cần nhìn nó, cô sẽ hết buồn.

Những cơn gió lạnh cứ thi nhau tạt vào mặt cô gái nhỏ, mái tóc bị rối bun lên. Hà Nhiên vén lại mái tóc rối ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh có thể nói rồi chứ?"

Nguyên Khôi thờ dài, lấy trong túi áo ra bức hình của hai người đưa cho cô. Hà Nhiên ngạc nhiên, sao tấm hình này lại ở trong tay cậu. Nguyên Khôi đút ta vào túi áo mỉm cười.

"Anh không ngờ là em vẫn còn giữ nó!"

"Thì sao?" Hà Nhiên cảm thấy hơi bối rối, đôi mắt vẫn trân trân nhìn vào tấm hình thời đi học.

"Anh cứ tưởng em vứt nó đi rồi!"

"Anh nói đúng, sau khi chia tay anh tôi cũng định vứt nó đi nhưng mà...không biết vì sao tôi lại giữ lại chúng? Có thể tôi không nỡ vứt nó, hoặc tôi không muốn những ký ức đẹp để đó sẽ bị chôn vùi trong quá khứ đau khổ." Một giọt nước nặn đắng khẽ rơi xuống, hàng mi cong vút khẽ nhắm lại, tấm ảnh hơi nát nằm trong tay cô.

Nguyên Khôi cảm thấy rất đau, người nói chia tay là cô mà sao bây giờ cô lại đau khổ, cô lại khóc. Người nên khóc là cậu chứ? Lời chia tay tuyệt tình năm ấy đã cứa sâu vào vết tim của cậu không bao giờ có thể lành khỏi. Nguyên Khôi tiến về phía cô, ôm chầm lấy cô phả hơi nóng vào gáy cô. Hà Nhiên tròn mắt, không thể hiểu nổi hành động của Nguyên Khôi, nó là có ý gì chứ? Lâu lắm rồi mới có người ôm cô như vậy, lâu lắm rồi cô mới có thể cảm nhận lại sự vòng tay ấm áp từ anh, lâu lắm rồi cô mới cảm thấy hạnh phúc như vậy. Thời gian như được quay chậm lại, những kí ức vui vẻ, đau buồn cứ hiện rõ lên.

Nguyên Khôi ôm chặt cô hơn, không nỡ để cô rời khỏi bàn tay của mình. Cậu thì thầm vào tai cô:

"Chúng ta quay lại nhé, được không?"

Hà Nhiên giật mình, muốn thoát khỏi vòng tay của Nguyên Khôi nhưng không sao làm được. Cậu vừa nói cái gì? Quay lại sao, điều này là không thể được! Cô không muốn vì cô mà hủy hoại đi tương lai của cậu.

"Nhé! Chúng ta quay lại nhé Hà Nhiên..." Nguyên Khôi hôn phớt lên chán cô nở nụ cười ấm áp.

Trái tim cô cứ đập liên hồi không theo nhịp, gương mặt đỏ ửng lên trông vô cùng đáng yêu. Lời nói dịu dàng của cậu khiến cô không tự chủ được mà khẽ gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Văn phòng của Hoàng Phong đang vô cùng yên tĩnh thì bị một lực khá mạnh đẩy ra, anh tức giận nheo mắt lại nhìn ra phía cửa, là Thảo Mai.

Trợ lý Hàn cố sức ngăn cản nhưng đều bị Thảo Mai dùng lực đẩy ra. Trợ lý Hàn vốn không muốn dùng bạo lực, định gọi bảo vệ thì Hoàng Phong phẩy tay ra lệnh ra ngoài cứ để cô ta diễn tiếp.

"Có chuyện gì?" Hoàng Phong cũng chẳng buồn quan tâm cô ta đang nói điên gì, vẫn chăm chú làm việc.

Thảo Mai tiến lại bàn làm việc của Hoàng Phong, ánh mắt hung dữ ịện rõ lên.

"Tổng giám đốc anh phải xử lý chuyện này cho tôi!" Giọng nói của Thảo Mai đầy bất mã.

"Chuyện gì?"

"Trưởng phòng An, cô ta dám lấy trộm quyền thiết kế của tôi!"

"Còn chuyện gì nữa?" Hoàng Phong vẫn chăm chú làm việc, không hề quan tâm đến Thảo Mai.

"Tổng giám đốc anh còn hỏi lại chuyện gì à? Quyền thiết kế này tôi tìm lâu lắm rồi cũng không thấy, bây giờ đột nhiên xuất hiện ở trong ngăn kéo của

trường phòng An, tôi nghĩ chính co ta là kẻ ăn cắp!"

Hoàng Phong ngừng tay, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng Thảo Mai. Thảo Mai sợ hãi, ánh mắt này là dùng để uy hiếp sao?

"Không có chứng cứ thì đừng có nói bừa."

"Không có chứng cứ? Chứng cứ là tôi tìm thấy trong ngăn kéo của cô ta, lẽ nào đó không phải là chứng cứ?" Thảo Mai bực bội đáp.

Hoàng Phong nhìn cô một lúc rồi mwois đáp:

"Được rồi, cô về làm việc đi, chuyện này tôi sẽ tự mình xử lý!"

Thảo Mai cảm quyền thiết kế rời khỏi phòng, mạnh tay đóng rầm cửa một cái. Hoàng Phong dựa lưng vào ghế, dù chưa tiếp xúc với Hà Nhiên lai, nhưng anh chắc chắn Hà Nhiên không làm những việc này, đó là theo trực giác của anh mạch bảo.

Đêm hôm trước buổi triển lãm.

Hà Nhiên vừa từ phòng tắm ra, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, mái tóc vẫn còn ướt sũng, vào giọt nước còn đọng lại trên cổ cô trông vô cùng gợi cảm. Hà Nhiên ngồi trước gương, lâu lắm rồi tâm trạng không được thoải mái như vậy. Cô lấy khăn lau tóc, rồi bôi một ít kem dưỡng ẩm lên mặt. Định lên giường nằm một lúc thì điện thoaij vang lên tiếng tin nhắn. Cô mở hộp thư thoaij ra.

Anh đang ở dưới nhà, em mau xuống đi!

Hà Nhiên nở nụ cười chạy lại bên cạnh cửa sổ vén rèm cửa ra. Bên dưới nhà là một chiếc mui trần đỏ cùng với một anh chàng vô cùng đẹp trai đang vẫy tay với cô. Hà Nhiên cầm điện thoại nhấc lại.

Chờ em thay đổi một lát, sau đó sẽ xuống ngay!

*Ok! ^^"

Hà Nhiên ném điện thoại lên giường mờ rử ra, bên trong có rất nhiều quần áo đẹp nên cô không biết chọn bộ nào. Bây giờ trời rất lạnh nên phải ăn mặc ấm áp một chút.

Hà Nhiên mặc một chiếc áo len màu hồng phấn form rộng cổ lọ vừa cổ điển vừa hện đại, kết hợp cùng với quần legging, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác dạ đáng dãi, cô chọn cho mình đôi giày cao cổ màu đen. Hà Nhiên khoác chiếc túi xách vào người rồi tung tăng chạy xuống nhà.

Bố, mẹ Hà Nhiên ngạc nhiên, lâu lắm rồi chưa thấy con gái vui vẻ như vậy. Không phải là đang hẹn hò chứ? Bà vui sướng hét lớn lên:

"Con gái nhớ đi chơi lâu chút nhé!"

"Dạ, mẹ!"

Ông nhìn bà với ánh mắt khó hiểu. Nhà người ta dặn con về sớm, còn nhà mình lại dặn con về muộn là có ý gì.

'Ông nhìn tôi làm gì?' Bà nói rồi bỏ vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Khôi, nếu phu nhân Hứa biết chuyện chúng ta hẹn hò lại thì anh nghĩ phản ứng của bà sẽ như thế nào?" Hà Nhiên dò hỏi Nguyên Khôi. Trước kia chính bà là người ngăn cản hai người không cho hai người đến với nhau. Hà Nhiên cảm thấy rất sợ nếu như bà phát hiện ra cô không giữ lời hứa, và sẽ nghĩ cô yêu Nguyên Khôi chỉ vì tiền.

Nguyên Khôi lấy chiếc thìa gỗ vào chán cô rồi mỉm cười:

"Em yên tâm, anh là cháu nội duy nhất của bà. Anh thích gì bà cũng sẽ không phản đối đâu. Thôi tập trung ăn đi, lát nữa chúng ta đi xem phim."

Nguyên Khôi đặt đĩa bò bít tết mình vừa cắt xong sang cho Hà Nhiên. Bây giờ anh đang vô cùng hạnh phúc.

Hà Nhiên chu cái mô lên giả vờ hờn dỗi, tay xoa xoa cái chán tội nghiệp. Thì ra cậu vẫn chưa biết chuyện chính Hứa phu nhân là người đã ngăn cản hai người trong quá khứ. Hà Nhiên thở dài. Thấy đáng về ù rừ của cô, Nguyên Khôi sợ cô tức giận vụ lúc này nên làm nũng.

"Công chúa xinh đẹp Nhiên Nhiên nằng giận rồi hả? Cho thần xin lỗi, công chúa muốn phạt thần thế nào thì thần cũng chịu..."

Hà Nhiên bật cười, những việc vừa rồi liền quên hết đi. Không ngờ Nguyên Khôi cũng có tính trẻ con như vậy. Nhìn thấy nụ cười của cô, cậu cảm thấy rất ấm áp. Nụ cười đó cậu đã rất nhớ, rất nhớ.

Hoàng Phong sau khi làm việc xong liền lái xe đến một tiệm tạp hóa nhỏ. Anh mở cửa kính bước vào, bên trong thực sự rất ấm.

"Chú, đi lâu lắm rồi con không đến gặp hai người!" Hoàng Phong chạy lại omm chăm lấy hai người được anh gọi là chú đi.

Người đàn ông đang lau bàn thì vui vẻ vỗ vỗ vai anh, rồi nhìn anh.

"Lâu lắm rồi không gặp, cháu càng ngày càng bảnh đợ nha!"

"Chú quá khen!"

"Phong, dạo này cháu thế nào rồi? Công việc vẫn ổn chứ?" Người phụ nữ đó quan tâm hỏi.

Hoàng Phong mỉm cười gật đầu đáp:

"Cậu vẫn khỏe. Di Liên, Chú Liên cháu thật là quá đáng. Về nước được hơn một tháng rồi mà bây giờ mới đến thăm hai người....ách xì..." Hoàng Phong khịt mũi lại, lấy ngón trỏ đặt dưới mũi.

Di Liên và chú Liên lo lắng. Lúc nào cũng không chú ý đến sức khỏe của mình, suốt ngày chỉ chăm chăm vào ông việc. Rốt cuộc công việc quan trọng hơn sức khỏe đến mức nào chứ?

Chú Liên chạy vào nhà lấy một ít thuốc cảm cúm ra đưa cho Hoàng Phong.

"Cháu về nhà nhớ ăn uống đầy đủ rồi uống thuốc. Ngày hai lần mỗi lần một viên, nếu chưa khỏi thì hãy đi khám nghe chưa?" Chú Liên đặt vỉ thuốc vào tay anh, cẩn thận dặn.

"Mà tủ lạnh nhà cháu có gì không đấy? Di còn nhớ rất rõ, lúc trước đi đến nhà cháu mở tủ lạnh ra chẳng có gì ngoài mấy lon bia. Hay là cháu ngồi đó một lát để đi ấy ít đồ về cho cháu." Di Liên đứng dậy, chạy ra quầy để hàng lấy mấy gói bánh mì, hộp sữa, mì tôm cho vào một chiếc túi rồi đặt lên bàn chỗ Hoàng Phong ngồi. "Đây chỉ là một ít thôi, ăn hoài cũng không tốt cho sức khỏe. Nếu công việc bận thì hãy thuê lấy một người giúp việc, ăn uống đầy đủ không lại bị bệnh!"

Hoàng Phong mỉm cười nắm lấy tay đi:

"Di và chú cứ yên tâm, cháu sẽ không để mình bị bệnh đâu..ách xì!"

"Đấy đấy...không bị bệnh đi!" Di Liên cốc nhẹ vào đầu anh nói.

Keng!

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào.

"Cô ơi cho cháu hai gói snack, và một hộp sữa tươi loại lớn ạ!"

"Hà Nhiên à, đợi cô một lát nha!" Di Liên nói lớn.

Nghe thấy từ Hà Nhiên, Hoàng Phong ngạc nhiên nhìn ra phía cửa. Đúng là cô ấy thật. Sao cô ấy lại ở đây nhỉ? Hoàng Phong bỗng tự trách mình, vào đây không mua đồ thì mua gì.

"Của cháu hết bốn mươi lăm ngàn!" Di Liên đưa bọc đồ cho cô nói.

Hà Nhiên lấy tiền trả cho Di Liên rồi cúi đầu chào nhận bọc đồ từ tay bà.

Hoàng Phong thấy ô rồi đi thì cũng đứng dậy xin phép đi về.

"Di Liên, chú Liên con xin lỗi, bây giờ con hơi mệt nên con xin phép về. Ngày mai con sẽ lại qua thăm chú và đi."

"Ừ ngó giữ gìn sức khỏe nha!" Chú Liên nói lớn lên.

Hoàng Phong cười rồi gật đầu, không quên cầm theo bọc đồ và thuốc cảm cúm rời khỏi tiệm. Anh cứ tưởng Hà Nhiên đã về rồi không ngờ vẫn còn

đứng bên ngoài.

"Sao cô vẫn còn ở đây?" Hoàng Phong thắc mắc.

Hà Nhiên giật mình, nhận ra giọng nói lạnh lùng quan thuộc,

"A...Tổng giám đốc, sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Tôi đang hỏi cô..."

"À tại trời đang mưa, mà tôi lại không có đem theo dù lên..."

"Được rồi, cô thấy chiếc xe màu đen đó chứ?" Hoàng Phong hất mặt về phía chiếc BMW đang nằm dưới cơn mưa. Cô khẽ gật đầu. "Vậy cô lấy áo của tôi choàng vào người rồi chạy thật nhanh lên xe đó đi." Hoàng Phong đặt túi đồ xuống rồi cởi áo khoác của mình ra đưa cho cô.

"Hả?" Hà Nhiên ngệt cái mặt ra.

Hoàng Phong hừ một tiếng giựt túi đồ của cô rồi đặt áo của mình lên tay cô.

"Cô mau choàng áo vào rồi chạy ra chiếc xe đó, đó là xe của tôi..." Hoàng Phong chậm rãi nói. "Cô hiểu chứ?"

Hà Nhiên như hiểu ra vấn đề gật đầu rồi chạy cò rò ra chiếc xe BMW. Nhìn dáng chạy của cô khiến anh không khỏi uồu cười, nó trông thật đáng yêu! Hoàng Phong xách hai túi đồ hai bên chạy thật nhanh ra chiếc xe. Thân hình cao lớn bị ướt đầm trong cơn mưa. Mái tóc được chải chuốt trông bây giờ nó thật khó tả.

Hà Nhiên bụm miệng cười, không dám cười to. Hoàng Phong nhàu mày lại.

"Cô cười cái gì?"

Hà Nhiên cầm nín không dám cười nữa, nhưng nhin thế này cũng không phải là cách đâu ha. Nhìn bộ dạng ướt đầm của anh cô cảm thấy vô cùng có lỗi.

"Ách xì...!" Hoàng Phong khịt mũi lại, đầu anh bắt đầu choáng đi.

Hà Nhiên sốt sáng lo lắng hỏi:

"Tổng giám đốc, anh không sao chứ?"

Hoàng Phong dơ bàn tay giữa không trung, ý không muốn cho cô nói nữa.

"Tôi không sao!"

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chiếc BMW dừng trước tại một căn biệt thự xa hoa lớn. Hà Nhiên tròn mắt nhìn căn biệt thự xa hoa trước mặt.

"Thật lộng lẫ!" Hà Nhiên há miệng nói.

Hoàng Phong khẽ nhếch môi cười tạo thành một đường bán nguyệt tuyệt đẹp.

"Cô có muốn vào thay đồ không?" Hoàng Phong lấy khăn giấy lau mũi hỏi.

"Nhưng mà tôi không có đồ." Hà Nhiên đáp. "Mà sao Tổng giám đốc lại chở tôi đến đây vậy?"

"..."

Cơn mưa cuối cùng cũng tạnh hẳn, Hoàng Phong mở cửa xuống xe rồi chạy vòng qua đầu xe mở cửa cho cô.

Hà Nhiên xấu hổ, nhìn hành động ga lăng của anh khiến cô vô cùng vui sướng. Hoàng Phong chìa bàn tay to lớn của mình ra trước mặt Hà Nhiên, cô do dự nắm lấy bàn tay của anh bước ra khỏi xe.

"Cẩn thận đường chon..." Giọng nói dịu dàng phát ra từ anh khiến cô cảm thấy có gì đó vui vui.

Hoàng Phong đóng cửa xe lại, lấy chìa khóa mở cửa. Hà Nhiên đứng đằng sau thân thể cao lớn của anh liên tục nghe thấy tiếng hất xì, lòng vô cùng lo lắng. Cô thầm trách mình, nếu không phải tại cô thì anh cũng không bị như vậy.

"Cô vào đi..."

Hoàng Phong tránh sang một bên cho cô vào. Ánh đèn neon từ phòng khách tỏa sáng khắp lối đi vào. Mái tóc Hà Nhiên khẽ lướt qua anh, mùi hương thoảng thoảng, dịu dịu khiến anh say đắm.

Mặc dù cách bố trí, thiết kế vô cùng đẹp song khi cô nhìn vào phòng bếp thì nhận ra ở đó không có gì ngoài mấy con dao và cái tủ lạnh to đùng được đặt ở cạnh bàn bếp.

Hoàng Phong tiến thẳng vào phòng ngủ lấy ra bộ quần áo mà anh còn không mặc vừa đưa cho cô.

"Mau thay đồ đi kẻo bị cảm. Còn đồ của cô thì tôi sẽ gọi người đem đi ừ..."

Hà Nhiên nhận lấy bộ đồ trên tay anh rồi vào phòng tắm thay đồ. Hoàng Phong ngồi dựa lưng xuống salong day hai bên thái dương. Trước mắt anh khoảng không gian như chia làm hai, mọi thứ trở lên mờ dần mờ dần rồi đôi mắt khẽ khép lại.

Hà Nhiên bước ra khỏi phòng tắm, trên người cô là bộ đồ thể thao rộng thông thoáng, nhìn cô bây giờ chẳng khác nào cô bé nầm lùn đáng yêu.

"Tổng giám đốc anh ngủ rồi sao?" Hà Nhiên lấy khăn lau tóc tiến lại gần anh hỏi.

Không nhận được câu trả lời, Hà Nhiên nghĩ Hoàng Phong đang ngủ nên không dám làm phiền. Ngồi một lúc xem ti vi thì nhận ra Hoàng Phong vẫn chưa thay đồ, trên người vẫn là bộ quần áo ướt lấm lem bẩn. Giương mặt lạnh lùng nhìn theo góc cạnh có phần quyến rũ, đôi môi mông khê mở ra, đôi mắt nhắm nghiền không chút động đậy.

Hà Nhiên tiến lại gần anh, mùi hương bạc hà tỏa ra vô cùng cuốn hút. Càng lại gần thì cô càng nhận ra sắc mặt của Hoàng Phong tái nhợt, đôi môi trắng bệch, lướt da ngày càng xanh xao. Hà Nhiên lo lắng sờ tay lên chân anh xem thử, cô giật mình thu tay lại.

"Quả thật là đã sốt rồi!"

Hà Nhiên kéo anh lên một cách mệt mỏi, khoác thân hình to lớn của Hoàng Phong lên người mình rồi bước từng bước chậm chạp vào phòng. Vừa đặt Hoàng Phong xuống chiếc giường lớn, cô lau mồ hôi rồi thở hắt hắt. Người của Tổng giám đốc rất nặng a! Hà Nhiên chỉnh lại gối, cô vô cùng xấu hổ khi nhìn thân thể của anh. Bây giờ mà không thay bộ đồ khác, cứ mặc bộ đồ ướt này chắc anh sẽ càng ốm nặng mất. Nghĩ rồi, Hà Nhiên quyết định liều mình không do dự cởi từng nút áo trên người anh, chẳng mấy chốc cơ thể rắn chắc đã lộ rõ. Hà Nhiên xấu hổ không dám nhìn thẳng sợ mình sẽ bị cơ thể của anh cuốn hút mất.

Hà Nhiên đắp khăn mặt vào nước ấm, lau mặt cho Hoàng Phong. Rồi cô xuống nhà nấu một ít trà gừng. May mà lúc về cô có đi ngang qua chợ nhớ là nhà mình hết gừng nên mua ít gừng về, không ngờ nó lại có ích như vậy.

Đút từng miếng nước gừng vào miệng anh, động tác chậm rãi, cẩn thận như sợ ai đó sẽ bị sặc. Sau đó cứ cách ba mươi phút cô lại lau mồ hôi trên mặt anh, mệt quá ngủ đi lúc nào không hay,

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau, Hoàng Phong tỉnh dậy. Anh nhận ra mình đang nằm ở trên giường, trên trán còn đắp chiếc khăn mặt. Anh ngồi dậy, dựa người vào thành giường một lúc rồi mới đi làm vệ sinh cá nhân.

Mới bước xuống được vài bậc cầu thang, Hoàng Phong đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức từ dưới bếp. Anh hơi tò mò, liệu có phải Hà Nhiên đang ở dưới đó không nhỉ? Quan sát từ sau, bóng lưng của Hà Nhiên vô cùng gợi cảm. Đáng về lúc nấu ăn của cô trông thật đáng yêu. Anh khẽ mỉm cười, dựa người vào tường muốn ngắm cô thật kĩ. Hà Nhiên đột nhiên quay người lại khiến anh giật mình, liền giả bộ là mình vừa xuống nhà.

"Tổng giám đốc, anh dậy rồi à? Mau ngồi xuống ăn cơm đi." Hà Nhiên sắp đồ ăn lên bàn nhìn anh nói.

Hoàng Phong không nói gì, kéo ghế ra ngồi xuống. Nhìn đồng hồ ăn vẫn còn đang bốc khói trước mặt khiến anh không khỏi thán phục. Anh cầm đũa lên gấp thử một miếng trứng cuộn bỏ vô miệng. Hà Nhiên nhìn anh với đôi mắt mong chờ.

"Tổng giám đốc anh thấy thế nào?"

Hoàng Phong húp một hớp canh gà rồi hờ hững đáp: "Ngon!"

Nghe được từ 'Ngon' phát ra từ miệng Hoàng Phong khiến cô rất vui. Mắt cô vô cùng long lanh, liên tiếp gấp thêm mấy miếng gà bỏ vào bát anh. Anh ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô. Hà Nhiên cảm thấy xấu hổ buông đũa xuống rồi đẩy nhẹ cốc nước về phía anh.

"Tổng giám đốc."

"Chuyện gì?"

Hà Nhiên suy nghĩ, lưỡng lự mãi mới dám nói ra:

"Hôm qua vì tôi nên anh mới bị sốt, tôi thành thực xin lỗi."

Hoàng Phong buông đũa, ngẩng đầu nhìn cô:

"Chuyện đó không phải là do cô. Vốn dĩ tôi đã bị cảm trước rồi."

"Vậy sao? Nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng có lỗi. Mà tôi nghĩ anh nên ăn đều đặn ba bữa mỗi ngày. Dù công việc có bận rộn đến đâu nhưng sức khỏe vẫn là quan trọng nhất. Nếu anh bận đến nỗi không có thời gian để ăn thì anh cũng phải cố gắng sắp xếp lại thời gian, điều chỉnh lại sinh hoạt sao cho hợp lý."

Hoàng Phong nhìn cô không chớp mắt lấy một cái, nhìn cô thao thao bất tuyệt thực sự rất giống mẹ anh.

"Giờ cô đang giảng cho tôi cách sống sao?"

Hà Nhiên hoảng hốt vội ngậm miệng lại. Đúng là cái miệng hại cái thân. Nhưng mà những điều cô nói cũng chỉ muốn tốt cho anh mà thôi. Cô cứ tưởng Tổng giám đốc sẽ mắng cho cô một trận nhưng không ngờ anh lại nói:

"Tôi biết rồi, tôi sẽ suy nghĩ những điều cô vừa nói."

Hà Nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng, không ngờ Tổng giám đốc lại chịu nghe theo lời cô. Hà Nhiên đột nhiên nhớ ra mình có cuộc hẹn với Nguyên Khôi lên liền xin phép đi về. Trước khi đi cô còn không quên căn dặn anh uống thuốc. Hoàng Phong khẽ cười, cầm vỉ thuốc trên tay, nghĩ tới vẻ mặt lo lắng cùng nụ cười của cô khiến anh vô cùng thích thú.

Đây là cuộc hẹn hò đầu tiên sau lần chia tay vài năm về trước. Nguyên Khôi vô cùng háo hức. Ngồi trong quán cà phê ngay công viên, anh vừa ngồi vừa tìm tòi cười. Nhiều thiếu nữ đi qua quán cà phê vô tình nhìn thấy anh thì liền thích thú, lấy điện thoại ra chụp lia lịa. Nguyên Khôi chẳng buồn để tâm, việc khiến anh để tâm nhất bây giờ là anh muốn được gặp Hà Nhiên ngay lập tức. Cái ý nghĩ đó vừa xẹt qua trong đầu thì ngay lập tức cánh cửa quán liền phát ra tiếng chuông reo. Một cô gái trẻ trung xinh đẹp bước vào, trên người mặc một chiếc váy len màu xanh ngọc, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác dạ dài màu hồng. Gương mặt thoáng ửng hồng vì trời rét. Hà Nhiên ngó xung quanh quán tìm Nguyên Khôi. Nguyên Khôi đứng dậy vẫy tay, Hà Nhiên mỉm cười tiến lại gần chỗ Nguyên Khôi đang ngồi rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

"Anh đợi em lâu chưa?" Hà Nhiên đặt túi sách sang bên cạnh mỉm cười hỏi.

Nguyên Khôi khoanh hai tay lên bàn nhìn cô với ánh mắt hạnh phúc lấp lánh. Lâu rồi cậu không được nhìn gương mặt của Hà Nhiên lâu như vậy. Mọi thứ như là một giấc mơ dài. Cậu không thể ngờ là mình có thể được ngồi ở vị trí gần như thế này, gương mặt của Hà Nhiên vẫn vậy không hề thay đổi dù qua bao nhiêu năm.

Hà Nhiên gọi cho mình một ly sinh tố rồi chống tay vào cằm nhìn Nguyên Khôi:

"Anh làm gì mà nhìn em kĩ vậy?"

Nguyên Khôi nở nụ cười tiến sát gương mặt lại gần Hà Nhiên:

"Em nói xem..."

Hà Nhiên suy nghĩ một lúc sau đó đáp:

"Vi em quá xinh đẹp chẳng?"

Nguyễn Khôi bật cười, lấy tay véo má cô. Hà Nhiên cũng nở nụ cười, một nụ cười rạng rỡ. Hà Nhiên cảm thấy mình bây giờ vô cùng hạnh phúc. Nhưng sẽ ra sao nếu như chủ tịch Hứa phát hiện ra hai người quay về bên nhau. Nếu chuyện đó xảy ra thì cô lên làm thế nào? Lại bỏ chạy như trước hay là đứng cảm cùng Nguyễn Khôi vượt qua thử thách.

Nữ phục vụ mang ly sinh tố ra đặt trước mặt Hà Nhiên, cô không hề có phản ứng gì. Đầu óc cô hiện đang suy nghĩ gì đó. Nguyễn Khôi thấy lạ, đẩy ly sinh tố về phía cô rồi hươ hươ tay trước mặt cô.

"Hà Nhiên...em đang suy nghĩ gì vậy?"

Hà Nhiên giật thót, gương mặt biểu lộ sự suy tư gì đó.

Nguyễn Khôi dẫn Hà Nhiên đến rất nhiều nơi. Hai người vừa đi vừa ôn lại chuyện cũ. Hà Nhiên biết lý do cậu tránh nhắc đến việc cô chia tay anh trong quá khứ. Mặt biển đang im lặng thì đột nhiên nổi rất nhiều sóng. Những con sóng cứ tạt mạnh vào bờ chạm đến chân của hai người. Hà Nhiên thích thú nhảy tung tăng trong nước. Nguyễn Khôi nhìn bóng dáng vui vẻ của cô thì liền vô cùng hạnh phúc.

"Hà Nhiên!" Nguyễn Khôi khẽ gọi tên cô.

Hà Nhiên tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ xoay người lại nhìn cậu. Nguyễn Khôi chậm rãi tiến lại gần cô rồi lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ. Đó là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Hà Nhiên ngạc nhiên, hết nhìn chiếc nhẫn lại nhìn cậu. Cảm xúc vô cùng khó tả.

"Hà Nhiên, chiếc nhẫn này anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi. Em đồng ý lấy anh nhé!" Đôi mắt mong chờ nhìn cô. Hà Nhiên vô cùng hạnh phúc, nước mắt đã rơi từ bao giờ. Cô thút thít như một đứa trẻ. Cô đã đợi giây phút này lâu lắm rồi. Cô đã tưởng tượng ra cảnh này rất nhiều lần trong giấc mơ. Không ngờ nó lại thành sự thật.

Hà Nhiên khẽ gật đầu. Nguyễn Khôi vô cùng vui sướng không từ nào có thể diễn tả. Cậu lau nước mắt cho Hà Nhiên, rồi lấy chiếc nhẫn lấp lánh từ trong hộp ra đeo vào cho cô. Cậu không tự chủ được mà cúi đầu hôn cô. Chiếc lưỡi của Nguyễn Khôi luôn vào miệng cô. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau. Cậu vô cùng ôn nhu, hai bàn tay ôm lấy gáy cô. Cậu không hề muốn dừng, cậu muốn cảm nhận vị ngọt ngào này. Thời gian như ngừng lại, mãi một lúc sau khi hơi thở cô trở nên gấp rút thì cậu mới bỏ cô ra.

"Hà Nhiên, anh yêu em." Nguyễn Khôi ôm chầm lấy cô.

"Em cũng yêu anh. Em hứa sẽ không rời xa anh thêm một lần nào nữa." Hà Nhiên vát hai tay lên vai cậu rồi nhón chân lên hôn nhẹ lên môi cậu. Nguyễn Khôi vô cùng hạnh phúc, cậu lại trao cho cô một nụ hôn ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Vừa mới trở về công ty sau hơn một tuần bị điều đi thì Tổng giám đốc đã thông báo cho gọi cô. Mọi người trong văn phòng ai cũng nhìn cô rồi chỉ trỏ bàn tán. Thảo Ly tiến lại gần cô, khoanh tay trước ngực, gương mặt vô cùng đắc ý.

"Trưởng phòng An, tôi không ngờ cô lại đi ăn cắp quyền thiết kế của chị Thảo Mai đấy."

Thảo Ly vừa dứt lời gương mặt của Hà Nhiên vô cùng bất ngờ. Cô không hiểu cô ta đang nói cái gì.

"Tôi ăn cắp quyền thiết kế của chị Thảo Mai?"

Thảo Ly nở nụ cười mỉa rồi gật đầu. Cô ta đặt tay lên vai Hà Nhiên rồi lướt đi qua cô nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy:

"Cô nên cẩn thận thì hơn..."

Dấu hỏi chấm to đùng mọc trên đầu Hà Nhiên. Rõ ràng cô bị điều đi đến tập đoàn của Nguyễn Khôi làm việc trong một tuần như vậy sao lại là cô lấy cắp được? Rốt cuộc ai là người đã vu khống cho cô? Hà Nhiên vô cùng tức giận chạy thẳng một mạch đến phòng Tổng giám đốc.

Vừa mở cửa phòng ra, Hà Nhiên nhận thấy cả không khí trong phòng vô cùng nặng nề. Hà Nhiên tiến lại gần bàn làm việc của Tổng giám đốc cúi chào. Cô còn nhận ra một người nữa ở đây, đó là chị Thảo Mai. Thảo Mai nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Trưởng phòng An, cô có thể giải thích tại sao quyền thiết kế của cô ta lại nằm ở trong tủ của cô không?" Hoàng Phong nhìn cô lạnh lùng hỏi.

Hà Nhiên liếc Thảo Mai sau đó nhìn Hoàng Phong giải thích:

"Tổng giám đốc, tôi thực sự không biết gì hết. Rõ ràng lúc tôi đi làm gì có, nhưng tại sao lúc tôi trở về mọi người lại nói tôi ăn cắp quyền thiết kế của chị ấy."

Thảo Mai lại gần cô, trừng mắt nhìn cô nhếch môi cười khinh bỉ:

"Trưởng phòng An, cô nói vậy là có ý gì? Nếu cô nói như vậy thì chẳng khác nào cô nói tôi vu khống cho cô sao?"

"Tôi...ý tôi không phải thế..." Hà Nhiên cứ lắp bắp mãi không biết phải giải thích thế nào.

hảo Mai quay sang Hoàng Phong, chỉ tay vào Hà Nhiên nói:

"Tổng giám đốc, anh thấy rồi chứ? Cô ta không giải thích được thì chính là cô ta lấy. Nếu anh còn không phân xử rõ ràng thì tôi quyết không phục."

Hoàng Phong cảm thấy vô cùng đau đầu liền đập mạnh tay xuống bàn khiến hai người kia im thin thít. Hoàng Phong hết nhìn Thảo Mai rồi lại nhìn cô.

"Trưởng phòng An, cô không giải thích được?" Hoàng Phong đan hai bàn tay lại với nhau nhìn cô hỏi.

Hà Nhiên hít một hơi thật sâu đáp:

"Không phải tôi không giải thích được mà là tôi không biết phải giải thích thế nào. Dù tôi có giải thích ra sao thì chị ấy cũng không tin."

"Nếu không phải quyền thiết kế của tôi xuất hiện trong ngăn kéo của cô thì cô nghĩ tôi sẽ đổ oan cho cô sao?" Thảo Mai tức giận quát.

Một lần nữa Hoàng Phong lại đập tay xuống bàn, lần này to hơn hẳn lần trước. Hoàng Phong đảo mắt qua hai người nói:

"Nếu quyền thiết kế của cô xuất hiện trong tủ của trưởng phòng An thì không nhất định cô ấy là người lấy. Chắc chắn có người đã hãm hại trưởng phòng An. Hai người quay về làm việc trước đi. Lúc nào tìm ra được thủ phạm thật sự tôi sẽ thông báo cho hai người."

Thảo Mai mất kiên nhẫn định nói gì đó nhưng lại thôi, tức giận dậm gót bỏ đi. Hà Nhiên vẫn chưa rời khỏi phòng. Cô nhìn anh, đôi mắt bỗng ươn ướt.

"Tổng giám đốc, tôi thực sự không hề biết gì cả. Anh phải tin tôi."

Hoàng Phong nhìn thấy cô sắp khóc liền giạt mình. Trước người con gái này tại sao anh lúc nào cũng lúng túng nhỉ. Hoàng Phong đứng dậy, chạy qua chỗ cô rồi khẽ ôm cô.

"Tôi biết rồi, tôi tin cô mà. Đừng khóc." Hoàng Phong dỗ dành cô như đứa con nít. Giọng nói dịu dàng của anh cũng khiến anh phải giạt mình. Anh bị làm sao thế này.

Hoàng Phong buông cô ra nói cô hãy về phòng làm việc, anh chắc chắn sẽ tìm ra thủ phạm cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

"Em tan làm chưa? Chúng ta đi ăn nhé!" Giọng điệu của Nguyên Khôi qua loa vô cùng vui vẻ. Hà Nhiên ngồi trên ban công vô cùng rầu rĩ. Bị mọi người hiểu lầm là lấy cắp đồ của người khác thì đâu còn tâm trạng gì để. Nghe thấy tiếng thở dài của cô, Nguyên Khôi vô cùng lo lắng.

"Em làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào hả?"

"Không có, em rất khỏe. Chẳng qua là em đang suy nghĩ."

"Suy nghĩ chuyện gì mà khiến em phải thở dài vậy?"

"Lát nữa gặp nhau ở nhà hàng ngay đối diện công ti em nhé, em sẽ kể cho anh nghe."

Hai người gọi món xong thì Hà Nhiên kể chuyện của mình cho cậu nghe. Nguyên Khôi nghe xong liền vô cùng tức giận, định xông thẳng vào chỗ làm việc của cô gặp cái người tên Thảo Mai hỏi cho ra nhẽ. Đổ oan cho ai thì đổ chứ đổ oan cho Hà Nhiên cậu tuyệt đối không tha. à Nhiên ngăn không cho cậu đi. Nhìn vẻ mặt buồn bã của cô mà cậu vô cùng đau lòng.

*

Hà Nhiên đang ngồi phác thảo ra mẫu mới thì Thảo Ly tiến gần tới, gương mặt xinh đẹp của cô ta nở nụ cười khinh miệt. Thảo Ly đứng bên cạnh bàn làm việc của cô rồi nhìn chăm chăm vào bản phác thảo. Hà Nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu khi mình đang tập trung làm việc thì bị người khác nhìn chăm chăm. Cô buông bút ngẩng mặt nhìn cô ta, giọng vô cùng kiên nhẫn:

"Có chuyện gì sao?"

Thảo Ly lấy tay hất nhẹ mái tóc xoăn không lồ mỉm cười đáp:

"Bây giờ mà cô vẫn còn tâm trạng để vẽ sao? Không biết là...tự mình nghĩ ra hay là đi nhìn trộm của người ta để vẽ nữa."

Tay Hà Nhiên nắm thành nắm đấm, giọng điệu vô cùng bình tĩnh:

"Thảo Ly, chẳng lẽ cô không có việc gì để làm sao? Tôi nhớ là ba ngày nữa cô phải nộp ý tưởng cho tôi đó. Nếu ba hôm nữa mà cô không nộp ý tưởng thì tôi sẽ báo cáo lên cấp trên. Cô hiểu ý tôi rồi chứ?"

Gương mặt của Thảo Ly bị biến dạng vì tức giận. Cô ta không dám cãi lại chỉ biết nghiêng răng kèn kẹt sau đó xoay gót bỏ đi. Hà Nhiên không quan tâm đến những lời cô ta nói, nói đúng hơn là chẳng buồn quan tâm. Cây ngay không sợ chết đứng, cô phải tin vào Tổng giám đốc. Chắc chắn anh ấy sẽ giúp cô minh oan.

*

Không biết làm cách nào mà chỉ tuần sau Tổng giám đốc đã tìm ra được thủ phạm. Anh cho trợ lý Hàn gọi Hà Nhiên và Thảo Mai lên phòng làm việc. Theo như lời anh nói thì thủ phạm chính là cô lao công đang lúc quét dọn thì thấy một quyển sách rơi ở dưới sàn, do không biết của ai lên cô lao công đã để bừa vào một chiếc tủ. Cô ấy vô cùng thấy có lỗi, không ngờ nó lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy lên gửi lời xin lỗi tới mọi người. Thảo Mai nghe xong cảm thấy vô cùng áy náy xin lỗi cô mấy lần. Hà Nhiên cũng không thêm so đo lập tức tha lỗi cho Thảo Mai. Dù sao chỉ cần trả lại sự trong sáng cho cô thì cô miễn nguyện rồi.

Mọi người rời khỏi phòng Tổng giám đốc hết thì cô mới nhìn anh rồi cúi gập người cảm ơn một cách chân thành nhất: "Tổng giám đốc, cảm ơn anh đã giúp tôi."

Hoàng Phong mỉm cười nhẹ nhưng cô không hề nhìn thấy.

*

Được trả lại sự trong sáng khiến cô rất vui vì vậy Hà Nhiên quyết định mời Nguyên Khôi đi ăn cơm. Tâm trạng cô khá vui vẻ khiến Nguyên Khôi cũng vui vẻ theo. Ngồi trên tầng cao nhất của nhà hàng, ngắm khung cảnh rực rỡ ánh đèn của thành phố cùng với tiết trời vô cùng mát mẻ khiến cho hai người vô cùng sáng khoái. Hà Nhiên rót rượu cho cậu xong rồi cảm lý của mình lên đồng đặc nói:

"Mừng em được giải oan..." Hà Nhiên cụng li với cậu rồi ngẩng đầu uống liền một mạch cho đến khi đáy li rỗng.

Nguyên Khôi nở nụ cười rồi đặt li rượu xuống bàn.

"Em uống ít thôi. Chưa ăn gì đã uống rượu kéo bị đau bao tử." Nguyên Khôi nói với giọng vô cùng lo lắng và quan tâm. Hà Nhiên chỉ đáp lại bằng nụ cười xinh đẹp của mình sau đó gấp một miếng tôm chia trước miệng cậu bắt cậu há miệng ra. Nguyên Khôi vô cùng sung sướng há miệng thật to nhận lấy miếng tôm từ Hà Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Buổi triển lãm bikini của tập đoàn Hứa Thị cuối cùng cũng đã đến. Nguyên Khôi-người chủ trì buổi lễ đang vô cùng bận rộn. Hà Nhiên cũng vậy, vì là nhà thiết kế chính cho nên cũng phải góp mặt trong buổi triển lãm này. Hà Nhiên xuất hiện với chiếc váy ren màu đỏ bó sát cơ thể dài đến đầu gối lộ ra ba vòng cơ thể vô cùng hoàn hảo, bên ngoài cô khoác thêm một chiếc áo lông trắng tuyết. Gương mặt được trang điểm tỉ mỉ nên vô cùng xinh đẹp, vài lọn tóc xoăn rủ xuống khiến cô càng thêm quyến rũ.

Hà Nhiên đứng ở một góc phòng, lấy điện thoại gọi cho Nguyên Khôi.

"Anh chuẩn bị xong chưa? Phóng viên và nhiều nhà thiết kế cũng đến rồi. Tầm ba mươi phút nữa buổi triển lãm sẽ bắt đầu đó."

Nguyên Khôi ở đầu dây nở nụ cười. Dù vô cùng bận rộn nhưng khi nghe thấy giọng nói của cô là cậu lại được tiếp thêm sức mạnh.

"Em yên tâm, anh đang trên đường đến. Lát nữa chúng ta gặp nhau ở cổng nhé!"

Hà Nhiên "Ừ" một tiếng sau đó tắt máy. Hiện tại cô vô cùng lo lắng bởi đây là lần đầu tiên cô là nhà thiết kế chính của buổi triển lãm vô cùng quan trọng. Cô vô cùng hy vọng sẽ nhận được những lời khen từ các nhà thiết kế nổi tiếng.

Khi Nguyên Khôi đến nơi thì Hà Nhiên đã đứng ở cổng chờ cậu. Nguyên Khôi xuất hiện với bộ vest màu xanh dương vô cùng lãng tử. Cậu nhìn thấy Hà Nhiên liền tròn mắt, quả không hổ là người phụ nữ mà cậu yêu, thực sự rất xinh đẹp.

"Chúng ta vào thôi." Hà Nhiên nở nụ cười rồi nói, khoác tay anh hai người cùng sải bước vào trong.

Hoàng Phong cũng đến góp mặt trong buổi triển lãm. Anh đứng khá lâu ở cửa phòng chính mong đợi được gặp mặt ai đó. Hoàng Phong nhâm nhi ly rượu đỏ sẫm, vừa đặt ly xuống thì anh nhìn thấy Hà Nhiên cùng với Nguyên Khôi sải bước về phía anh. Nhìn hai người họ vô cùng xứng đôi khiến lòng anh có chút khó chịu.

Hà Nhiên nhìn thấy anh liền cúi chào, còn Nguyên Khôi thì nở nụ cười rạng rỡ.

"Đến lâu chưa? Sao không báo cho mình biết?"

Hoàng Phong nhếch môi cười, hai tay cho vào túi quần đáp:

"Cũng được lúc. Nhìn thấy cậu đi cùng người đẹp thế này ai dám làm phiền chứ."

Câu nói đùa của anh khiến cậu bật cười, còn Hà Nhiên thì vô cùng ngượng vì anh vừa nói cô là người đẹp. Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của cô vô cùng đáng yêu, anh cứ nhìn mãi không rời. Không biết thế nào anh đột nhiên lại có cảm giác với cô. Anh thực sự muốn người con gái này sẽ thuộc về anh nhưng anh không thể bởi cô ấy là người mà Nguyên Khôi yêu, và cô ấy cũng đã thuộc về Nguyên Khôi.

Chỉ còn hơn mười phút nữa là buổi triển lãm bắt đầu thì đột nhiên lại xảy ra chuyện. Một nữ nhân viên hốt hải chạy thật nhanh lại chỗ ba người, gương mặt ướt đầm mồ hôi. Cô ấy chỉ tay về phía khu vực triển lãm, giọng run run:

"Hứa...Hứa tổng, xảy ra chuyện lớn rồi. Vừa rồi tôi kiểm tra lại bộ đồ lần cuối thì phát hiện bộ đồ đó đã bị ai đó vấy hết màu vẽ lên. Bây giờ phải làm sao Hứa tổng?"

Ba người nghe xong thì giật mình sợ hãi. Nếu xảy ra chuyện thì không hay rồi. Ba người chạy nhanh về phòng triển lãm. Bộ bikini trên bức tượng ma nơ canh bị nhuộm màu vô cùng bẩn. Cả ba người cùng vài nhân viên trong phòng không khỏi hết bàng hoàng. Phóng viên cùng khách khứa đã đến gần như là đầy đủ hết cả rồi, đột nhiên bây giờ lại xảy ra chuyện thì biết phải làm sao. Mọi người trong phòng cũng nghĩ cách, Nguyên Khôi cho quản lý Tần ra thông báo buổi triển lãm bị hoãn lại một tiếng nữa khiến nhiều người vô cùng hoang mang. Đầu óc cả ba người được sử dụng hết cỡ. Bây giờ bộ đồ bị vấy bẩn rồi chỉ còn cách may bộ khác. Nhưng trong vòng một tiếng thì làm sao có thể hoàn thành được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Nguyên Khôi tập hợp hết tất cả các nhà thiết kế ở trong công ty đứng nghiêm chỉnh thành hai hàng. Điều đầu tiên bây giờ là mọi người nghe theo chỉ thị của Hà Nhiên làm công việc do cô kêu làm. Mọi người bàn tán xôn xao đều nhìn Hà Nhiên nói. Nguyên Khôi và Hoàng Phong giữ bình tĩnh nhìn cô.

"Hà Nhiên trông cậy vào em." Nguyên Khôi đặt tay lên vai cô nói. Cậu tin vào cô.

Hà Nhiên mỉm cười an ủi "Hai người yên tâm, cứ tin vào tôi và những nhà thiết kế ở đây. May mà lần trước em có ghi các thao tác khi may lên công việc sẽ được rút gọn. Nhưng em không đảm bảo bộ đồ sẽ xong trong vòng gần một tiếng. Vì vậy em nhờ hai người có thể giúp kéo dài thời gian ra một chút, ddwwjc lúc nào thì hay lúc đấy."

Nguyên Khôi và Hoàng Phong gật đầu sau đó bước nhanh ra ngoài. Hà Nhiên nhìn bóng lưng của hai người rồi đi sau đó hít một hơi thật sâu, hai tay vô vọng vào nhau:

"Mọi người chú ý, vì bộ trang phục đã bị ai đó hoại nên bây giờ chúng ta sẽ phải góp sức làm lại bộ trang phục. Vì vậy từ giờ trở đi mọi người phải nghe theo chỉ thị của tôi."

Một cô nhân viên A đứng ở mãi trong nói lớn:

"Chỉ trong vòng chưa đầy một tiếng thì làm sao có thể hoàn thành trang phục chứ?"

Mọi người cũng đồng tình với ý kiến của cô nhân viên A. Cô ấy nói rất đúng, một bộ trang phục muốn đẹp cũng phải may trong rất nhiều ngày nhưng bây giờ chỉ chưa đầy một tiếng mà bảo họ hoàn thành một bộ trang phục thì quá vô lý.

"Chính vì vậy thì tôi mới mời mọi người lên đây. Nếu như buổi triển lãm hôm nay bị hoãn thì công ty sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề. Chưa kể có nhiều nhà thiết kế nổi tiếng trong thời gian ngắn sắp tới sẽ thật sự rất bận rộn." Hà Nhiên nói chậm, vô cùng rành mạch và rõ ràng. Cô muốn cho mọi người ở đây biết được hậu quả của việc hoãn buổi triển lãm ngày hôm nay lại.

Mọi người nghe xong thì cũng cảm thấy hơi sợ. Hà Nhiên vỗ lại tay một lần nữa nói: "Mọi người chia làm hai đội. Một đội đi tìm loại vải đúng với loại vải mà tôi yêu cầu. Loại vải này mọi người hãy đến khu chợ X ở thành phố trên. Ở đó bán rất nhiều loại phải nhập khẩu nên sẽ dễ dàng tìm được. Đội còn lại thì nghe tôi giải thích các bước may và của bộ trang phục này. Phải nghe rõ rồi làm theo, nếu bị sai thì làm lại sẽ rất phiền phức. Được rồi, mọi người hãy mau đi làm việc của mình đi."

*

Hoàng Phong và Nguyên Khôi sau khi giải thích việc hoãn lại một tiếng thì ngồi ở trong phòng nghỉ, không khí vô cùng căng thẳng. Gương mặt ai cũng căng ra, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở dài. Nguyên Khôi mắt bình tĩnh quát:

"Mẹ kiếp, mình mà biết đũa nào dám hoại bộ trang phục mình quyết sẽ không để tên đó sống."

Hoàng Phong dựa người vào ghế, châm lấy một điếu thuốc lá rồi hít một hơi thật sâu nhả ra toan khói:

"Khôi, bình tĩnh đi. Sau buổi triển lãm này mình sẽ cho người điều tra giúp cậu. Yên tâm, mình không để tên đó sống đâu." Giọng nói của anh vô cùng u ám, thần thái vô cùng lạnh lùng: "Hãy tin vào năng lực của trưởng phòng An."

Nguyên Khôi bất ngờ đưa mắt nhìn anh rồi cũng châm một điếu thuốc bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hơn một tiếng đã trôi qua, bộ trang phục vẫn chưa được hoàn thành. Nguyên Khôi vô cùng sốt ruột. Các nhà thiết kế cùng với khách mời và phóng viên đã chờ vô cùng lâu e là không thể chờ thêm được nữa. Hoàng Phong cùng với Nguyên Khôi chạy ra đại sảnh. Phóng viên thấy hay người liền xô nhau tranh chỗ để phỏng vấn. Hoàng Phong nở nụ cười trước nhiều ống kính.

"Chào mọi người, tôi là Hoàng Thượng Phong, Tổng giám đốc tập đoàn The Face. Hôm nay tôi thực sự rất vui vì có thể tham gia buổi triển lãm ngày hôm nay với tư cách là một người bạn thân của Hứa tổng."

Cánh phóng viên cứ chen nhau hỏi, hàng loạt ống kính, máy quay hướng về hai người. Nguyên Khôi bước lên phía trước giọng ta lên ý muốn nói mọi người hãy im lặng. Sau khi không gian được trở lại sự yên tĩnh, Nguyên Khôi dứt tay vào túi quần nói với giọng điềm tĩnh:

"Vì một vài lý do nên buổi triển lãm bị hoãn trong vòng một tiếng, tôi vô cùng xin lỗi. Trước tiên tôi xin mời các nhà thiết kế, khách mời cùng mọi người ở đây vào xem những mẫu thiết kế do các nhà thiết kế trong tập đoàn làm ra. Vì để không bị ảnh hưởng tới những mẫu trang phục tôi đề nghị các phóng viên ở đây, mỗi người chỉ được mang duy nhất một chiếc máy ảnh vào." Nguyên Khôi nói xong định rời đi thì anh phóng viên A liền thắc mắc hỏi:

"Tôi nghe nói buổi triển lãm hôm nay có mẫu thiết kế mới nhất và đẹp nhất. Không biết chúng tôi có được xem nó không ạ?"

Nguyên Khôi và Hoàng Phong nhìn nhau, bề ngoài thì gương mặt vẫn bình tĩnh nhưng nội tâm của hai người hiện đang vô cùng bối rối không biết trả lời sao.

"Hiện tại...mẫu thiết kế này đang..." Nguyên Khôi đang định nói thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Màn hình hiển thị số của Hà Nhiên. Cậu xin phép cánh phóng viên rồi đi nghe máy.

"Bộ trang phục đã xong. Hiện đang được đưa lên con ma nơ canh. Khoảng vài phút nữa chắc sẽ xong. Anh có thể yên tâm rồi." Giọng nói của cô như sắp kiệt sức. Cậu có thể tưởng tượng được gương mặt của cô đang vô cùng mệt mỏi. Nghĩ tới cậu lại thấy đau lòng.

"Ừm, em vất vả rồi."

Nguyên Khôi trở lại, dẫn các nhà thiết kế và khách mời đi thăm quan những mẫu thiết kế mới. Nguyên Khôi ra dấu "ok" với anh. Hoàng Phong đã bớt đi lo lắng đáp lại bằng một nụ cười.

Hoàng Phong đẩy cửa bước vào phòng nghỉ thì thấy Hà Nhiên đang ngủ gục trên ghế. Anh khẽ mỉm cười nhẹ nhàng đóng lại rồi chậm rãi bước tới chỗ cô không hề phát ra một tiếng động. Cô ngủ rất say, Hoàng Phong vén mấy sợi tóc xòa trước mặt cô rồi nhìn cô vô cùng chăm chú. Nét mặt lúc ngủ của

cô vô cùng đáng yêu. Thình thoảng lại khẽ động dậy khiến anh giật mình.

"Khôi, em đói..." Cô đang làm nũng trong lúc ngủ sao? Hoàng Phong khẽ bật cười nhưng trong lòng cũng có chút gì đó đau lòng. Người cô gọi tên không phải anh mà là cậu bạn thân của anh.

Hoàng Phong định đứng dậy rót ly nước thì chẳng may trong lúc đứng dậy chân vấp phải ghế khiến cho chiếc ghế bị đổ phát ra tiếng động không lớn cũng không nhỏ nhưng đủ để đánh thức cô dậy. Hà Nhiên mơ màng lấy tay rụi mắt rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Cô thấy Tổng giám đốc đang đứng ở ngay giữa phòng. Ánh mắt của hai người chạm nhau sau đó bầu không khí vô cùng ngưng đọng.

"Tổng giám đốc, anh vào từ lúc nào vậy?" Hà Nhiên đặt câu hỏi muốn xóa tan bầu không khí ngưng đọng này.

Gương mặt anh đột nhiên đỏ bừng, anh lắp bắp đáp lại lời cô: "Tôi...tôi định uống nước. Xin lỗi vì đã khiến cô tỉnh giấc."

Hà Nhiên hơi bất ngờ với lời xin lỗi của anh, cô khẽ mỉm cười rồi lắc đầu: "Không sao đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ta Gặp Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.